

Tovarășul DAN ȘTEFAN de la uzinele „Timpuri Noi” București, rupe multe cuțite de strung.

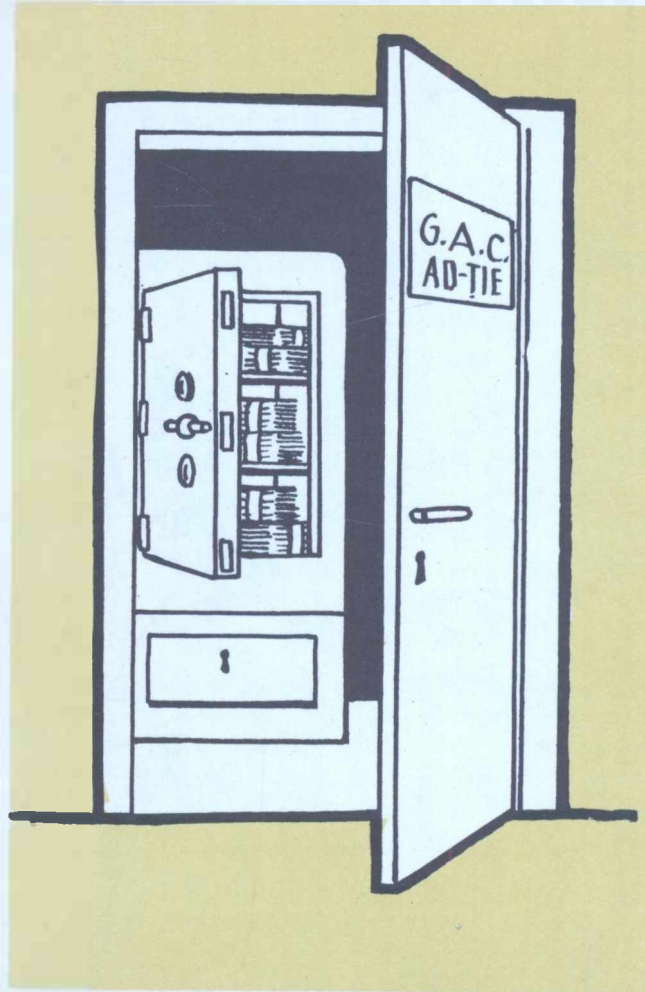
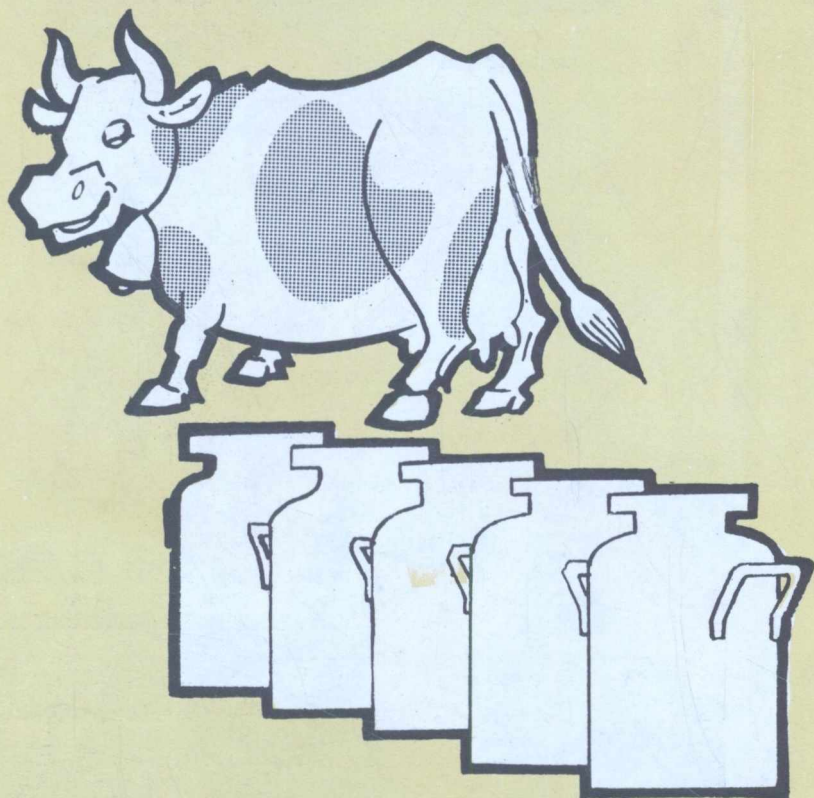
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

SĂ NE DĂM
CONCURSUL
ÎN
ECHIPA
ARTISTICĂ

— Și eu ce să fac în echipă?
— Pentru dumneata o să introducem un număr nou.
O să înghiți cuțite. Am auzit că te pricepi.

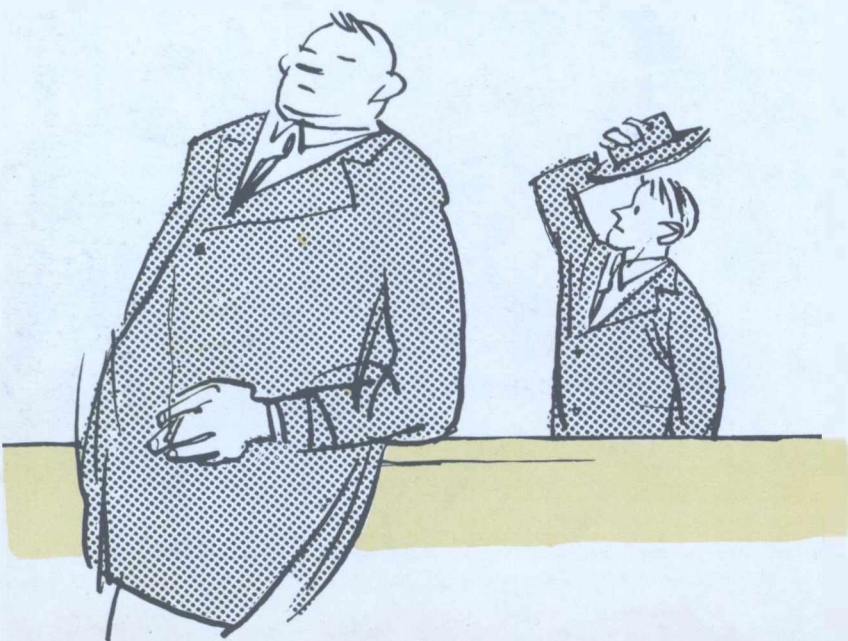
Fred
Ghenădescu

GRASA umple CASA

Desen de FRED GHENĂDESCU

TOVARĂȘII „DU-TE-NCOLO!”

Am intrat într-o zi într-un magazin. De fapt, am intrat în mai multe zile, în mai multe magazine, dar ziua aceea o s-o țin minte pentru că, din fericire, o asemenea zi nu se întâmplă în fiecare zi. M-am apropiat de teșchea. Vânzătorul, cu spatele la teșchea și cu fața la raft, tocmai aranja niște cutii. Zic:

— Bună ziua!

Fără să se întoarcă nici cu un milimetru, vânzătorul a răspuns salutând raftul:

— ...nă ziua!

— Vă rog, dacă vreți, să-mi arătați o cravată!

Observați că eu mă adresem vânzătorului într-un mod cât se poate de politicos, așa cum socotesc că trebuie să te adresezi unei persoane pe care n-o cunoști, sau chiar unei persoane pe care o cunoști, când gradul de intimitate nu-ți permite să i te adresezi altfel. Deci, „vă rog, dacă vreți, să-mi arătați”. Vânzătorul însă trecuse tocmai în acel moment la raftul superior, așa că răspunsul mi-a venit tot din ceafa dumisale.

— Vezi că ai în vitrina teșhelii! Dintr-odată eu, care mă adresem lui cu „dacă vreți” și „să-mi arătați”, m-am simțit într-o stare de inferioritate. Îmi spusese „vezi!” O clipă am tăcut. M-am uitat în vitrină. Nu mi-au plăcut cravatele

din vitrină. Dar cum să-i spun? Nu mai aveam curaj. Dacă mă adresem cu „să-mi arătați” el se supăraseră, cum puteam să mă adresez acum? „Exce!ență, bine! voiți a-mi arăta o altă cravată?” Mi-era frică să nu pățesc cum a pățit odată la „Consignația” din Edgar Quinet, unde intrasem cu soția mea acolo unde se vînd rufări, pudră și diverse articole de damă. Jumătatea mea a zărit într-o vitrină a teșhelii băscuță.

— Vreți să mi-o arătați?

O vânzătoare, care, spre deosebire de unele femei pline de „vîndărețcoace” era plină de „du-te-ncolo”, i-a răspuns scurt.

— E un număr mic!

— Totuși, a insistat soția, poartă-te-mi vine!

Și atunci tovarășa „du-te-ncolo” i-a rețezat-o:

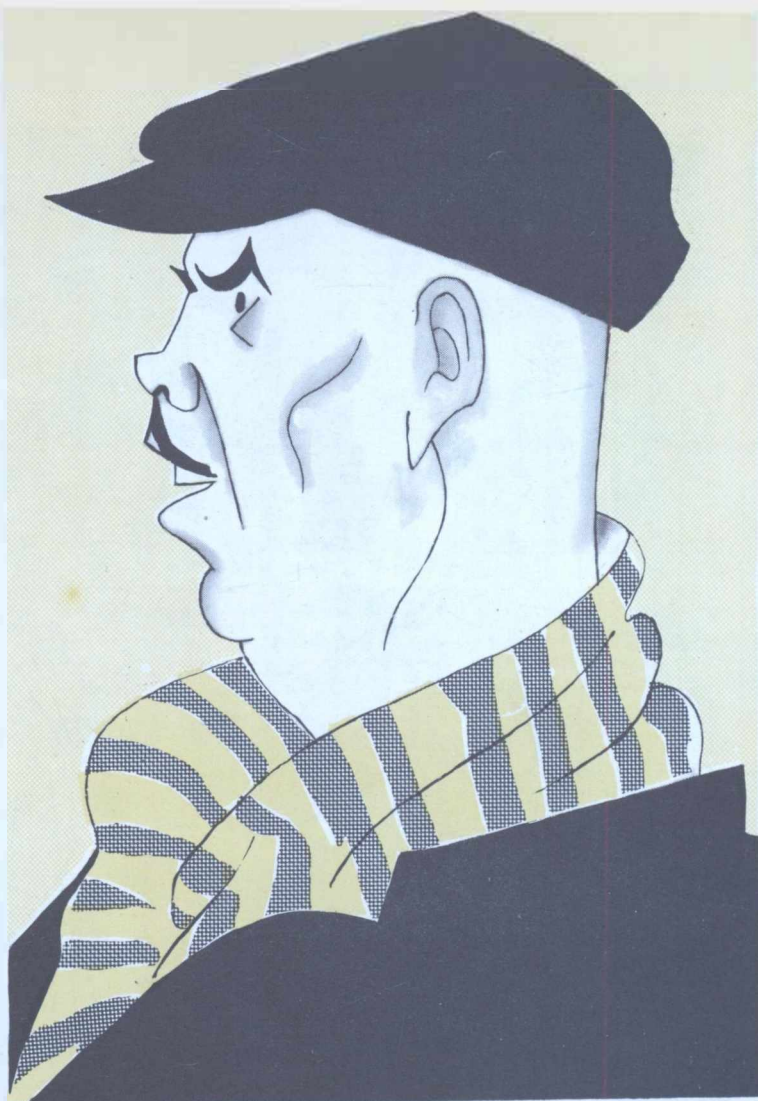
— Doar dacă mai dați înapoi!

O asemenea „sugestie” pe care capeți din senin numai pentru că ai îndrăznit să vrei să încerci băscuță care ți-e prea mică, te face să ocolești pe viitor magazinul în care te poți aștepta la diverse „sugestii” asemănătoare. Dacă te poți aștepta să-mi arătați, se poate cere „să mai dai înapoi” când vrei să încerci o băscuță prea mică, te poți trezi și cu un „fă-tă-mărunțiș, că eu n-am rest la sută sau „mai usucă-te”, când încerci

Omăgială

De-ntîi April ridic paharul
și cu smerenie-l închin
și pentru Mateiaș Gîscaru,
și pentru Hogeia Nastratin,
și pentru moșu-meu Păcală,
argatul hîtru și isteț,
cel ce-a făcut din păcăleală,
pe vremuri, arma lui de preț.
Luptînd cu legea fără lege,
cu rînduiala cea nătîngă,
din chingi cercau să se dezlege
și-au rîs cumplit... ca să nu plîngă.
Mereu pribegi, umblînd prin lume,
trudind din greu pentru stăpîni
au ars cu șfichiul unei glume
pe cei puternici și hapsîni.
Deci azi cînd crunta asupraire,
prin lupta dusă-n anii grei,
e doar o tristă amintire,
eu gîndul mi-l îndrept spre ei.
Și strofa mea omăgială
în ziua asta o închin,
cum se cuvîne, lui Păcală,
lui Mateiaș, lui Nastratin...

AL. STOIAN

Tovarășului Gheorghe Belu, Erou al Muncii Socialiste, maistru la Rafinăria nr. 1 Florești, ales pentru prima oară deputat în Marea Adunare Națională.

Ani ne-ntrerupți Gh. Belu, om integru,
A distilat zeos aurul negru
Și cei ce Lau ales ca deputat
În el văzură aurul curat.

Desen de I. ROSS

haină prea strîmtă. Iar unii vînzători, chiar dacă nu-ți urează gen „Consignația“, te tratează cu o intimitate care te face să te întrebî unde v-ați cunoscut și cînd ați jucat împreună bîza. Deci:

— Vă rog să-mi arătați și alte cravate!

— Și apăs pe „vă rog“ și pe „să-mi arătați“.

— Ce, astea nu-ți plac?

— Și el nu apasă pe nimic.

— Nu „vă supărați“, astea nu-mi plac!

— Dar de care vrei?

— Aș dori să-mi dați cu dungi!

— Ia vezi asta! Ei, ce spui?

Zău că-ți vine bine!

— Nu vă supărați, aș dori pe gri!

— La ce costum o pui?

— În asemenea cazuri se întîmplă să-ți sară țandăra.

— O pun la ce costum vreau! Dumneavoastră să-mi arătați ce vă cer!

— Și ce țipi? Doar nu te-am insultat?

— Incepi să fierbi. Sigur, nu te-a insultat. Dar tu fi vorbești ca un om bine crescut și ți se adresează de parcă ți-a împrumutat odată o cravată și tu ai făcut-o uitată.

— Ei, pe care o iei?

— Altfel n-aveți?

— Se întoarce la raft și începe să lucreze la cutii. Pune la loc cele

trei cravate pe care ți le-a arătat și, din mișcările lui grăbite și puțin nervoase înțelegi un fel de „ia-o din loc“. Și cu glas tare auzi tot dinspre ceafa lui tunsă proaspăt:

— Mai treci pe-aici luni, poate ne mai vin!... Auzi, Costică!

Gata. A intrat în vorbă cu Costică, colegul dumisale care în acel moment e liber și petine te așteaptă să treci luni. Dar n-o să mai treci luni. Luni o să treci pe la alt magazin. Deodată însă îți vine o idee. Și te adresezi lui Costică.

— Nu vă supărați, aș vrea să văd o cravată.

— Și Costică se îndreaptă spre tine:

— Da, vă rog! Avem cravate foarte frumoase! Dumneavoastră doriți cu dungi, cu picățele sau uni?

— Faci ochii mari, taci o clipă, apoi exclami:

— Din care-o fi și vino să te sărut!

Iei prima cravată pe care ți-o oferă Costică; ți se pare minunată, ai impresia că e tocmai ce-ai vrut tu, dai mîna cu Costică și pleci fericit.

— Vă salut! auzi în urma ta. Mai poștiți!

Celălalt are treabă la cutii.

SADI RUDEANU

— S-o fi depus colbul pe propunerea mea de raționalizare de cînd zace aici.

— Ce-ți veni, tovarășe, la noi se face zilnic curățenie.

CE BATE LA OCHI DE LA PRIMA VEDERE

Cînd vine turistul sovietic în S.U.A.

Cînd vine turistul american în U.R.S.S.

Desen de V. GOREAEV (din „Krokodil”)

Legende

Cuprins de nostalgie, m-apuc, din timp în timp
Să răsfoiesc iar cartea străvechiului Olimp.
Cum nu mă mai încîntă azi basmul milenar
Ici mai privesc o filă, colo oreo două sar
Și-abia m-opresc o clipă s-admir oreun semizeu
Cu trupul de Hercule și chipul lui Perseu.
Mai zăbovesc, pe urmă, în scop pur personal,
La fila cu Pegasul, înaripatul cal.
Și nu mai stau s-o termin, o pun la loc pe dată
Fiîndcă astăzi cartea îmi pare răsufletă.
Și, orișicît să caut, știu, tot n-o să găsec
Legenda minunată pe care o trăiesc.
Cum oare să-mi mai placă și zei și semizeii
Cînd oamenii sînt astăzi mai mari eroi ca ei!

Chiar fulgerul lui Zeus, de s-ar fi măsurat,
N-avea, el, energie mai mult de-un kilowatt,
Pe cînd în vremea noastră, de vrei, apeși butonul
Și-ți zboară kilowații, pe fir, cu milionul.

Orfeu care-altădată a fost un strălucit
Muzician (Cu toate că nu l-am auzit)
Ar sta pătruns de vrajă și ritm (e lucru cert)
Cu gura larg deschisă la Oistrach, la concert.

Cit despre Zeul Marte, bătrînul criminal.
I-om face țîndări spada, și scutul de metal!
Hephaistos, fierarul? Azi noi avem, la fel,
Cu miile exemple mai strașnice ca el.
Și-n loc de-un Pegas singur, ștefnos și cu fașoane,
Avem o herghelie... Doar că-i de... avioane!

Așa că, dragi prieteni, de-o fi să bem vreodată
Pentru legenda noastră, atît de minunată,
N-o să ne zboare gîndul spre-ambrozii și nectar,
Avem ceva mai strașnic: o sticlă de „Cotnar”...

CONSTANTIN CALIN
IASI
elev. cl. a XI-a

DIVAGAȚII DE PRIMĂVARĂ

... Și inopinată, într-o dimineașă
Noua primăvară s-a vestit din zări
Cu inconsecvențe de senin și ceașă
Ridicînd probleme și preocupări.

Scepticul își pune la butonieră
O brîndușă mică și-apoi ne declară:
— „Bucuria voastră e cam efemeră:
Cu o floare nu se face primăvară!”

Un tovarăș critic, pe această temă,
Spune confirmîndu-și autoritatea:
— „Primăvara asta nu-i decît o schemă.
N-are contingențe cu realitatea.”

Numai optimistul, bucuros de soare,
Toată dimineața s-a plimbat prin curte
Acontînd căldura lunii viitoare,
Doar într-o cămașă bleu cu mîneci scurte.

Pentru subsemnatul, primăvara este,
Mai ales cînd vine brusc, neanunțată,
Un prilej de schișă, reportaj, poveste,
Sau pretext de scurtă cronică rimată.

MIRCEA PAVELESCU

CUSURGIUL

— Iar mi-ai pus buzunarele invers!!!

Desen de SBIERA

O POVESTE CU UN SCAUN

de VICTOR PIȚIGOI

— Tovarășe, a venit un om cu un scaun. Această veste primită pe neașteptate la telefon îl cam miră pe inginerul-șef. În mod obișnuit, oamenii veneau la el fără scaune. Cumpăni puțin și întrebă:

— Ce fel de scaun?

— Netapisat.

Răspunsul nu contribuia cu nimic la lămurirea inginerului-șef, care în acea clipă nu aștepta vizita unui scaun, fie el tapisat sau nu. Dar portarul avea nevoie de un răspuns imediat. De aceea, insistă:

— Ce fac cu omul, tovarășe? Îl las să intre?

— Lasă-l să intre! spuse inginerul și adăugă: — Numai să nu mă țină mult de treabă, că am vorbă, vreau să zic, să nu mă țină de vorbă, că am treabă.

Și trânti receptorul.

În odaie își făcu apariția un bărbat cu înfățișarea de om normal, dacă am exclude micul amănunt că purta asupra lui un scaun, cu aerul natural și degajat cu care un violonist își duce vioara, când merge la concert.

— Dumneavoastră sinteți inginerul-șef?

— Eu.

— Îmi dați voie: Ionescu. Iar acesta este un scaun.

Vorbea cu tonul cu care ar spune că „acesta este un leopard dresat și acum veți vedea cum știe să sară prin cercul de foc. Alei, hop!”

— Ei, ce ziceți, tovarășe inginer-șef?

Inginerul-șef nu îndrăznea să spună nimic. Privea gales, ca un june prim de pe vremea filmului mut.

— Scaunul acesta nu vă spune nimic?

— Cred că nici n-ar putea. Pariez că nu-i un scaun vorbitor.

— Nu-i vorbitor, dar spune multe. Și să știți că nu-i singurul. Mai am acasă încă cinci exact ca ăsta, și dacă țineți dumneavoastră neapărat, eu pot să vi le aduc pe toate, unul câte unul, că nu stau departe.

Inginerul sări în picioare, ca omul care simte că o mare nenorocire se apropie cu pași giganti.

— Mulțumesc, avem aicea scaune berechet.

— Ca acesta, nu aveți. Acesta, cum vedeți, e mat.

— Mat e la șah.

— Ba este și la scaun, atunci când nu este lucios.

— Mă rog. Dar tot nu văd cu ce vă pot servi!

— Cu nimic. M-ați servit odată și mi-ajunge! — și omul continuă: — Scaunul acesta, pe care l-am cumpărat săptămîna trecută împreună cu alte cinci scaune, e făcut de întreprinderea în incinta căreia ne găsim

acum. Cred că-l recunoașteți. Le-am luat și le-am dus acasă pe toate șase. Alaltăieri, nevastă-mea se apucă să calce niște cearșafuri. Calcă multe, multe de tot, și fără să obosească, pentru că nevastă-mea, să știți, în tinerețe a fost campioană de gimnastică.

— Nu te invidiez!

— Nici eu pe dumneavoastră, pentru că, după ce a călcat cearșafurile, s-au făcut aburi în casă și de atunci scaunele au rămas mate. Ei, ce ziceți de asta?

— Învățătura este să nu calci în casă multe cearșafuri deodată.

— Ba învățătura este să faceți scaune de calitate mai bună.

Tonul, devenit deodată tăios, a avut efectul pe care îl are la radio o defecțiune tehnică. A urmat un moment de tăcere. O pauză. Și la radio, dacă ați observat, se dă uneori pauză. Numai că la radio se dă pauză muzicală, pe cînd aici era o pauză penibilă, din acelea care, deși tac, spun mai mult decît orice dialog, orice monolog, orice scheci, cîplet, megafon sau alte bunuri de larg consum umoristic. În cele din urmă, inginerul-șef rupse tăcerea.

— Tovarășe, uite ce e. Eu îți schimb scaunele astea și-ți dau altele noi: mulțumit?

— Nu primesc!

— Cum?

— Asta e ca și cum un boxer, după ce a mîncat bătaie, vine careva și, drept consolare, îi mai propune o cafteală. M-am ars odată cu-scaunele astea și ca premiu de consolare, îmi dați altele, la fel. Mersi!

— Nu vor fi la fel. Acum o să primești scaune bune.

— Și n-o să se mai ia luciul?

— Sigur că n-o să se mai ia.

— Dar dumneavoastră știți să deosebiți care scaune sînt bune și care, nu?

— Firește că știm!

— Atunci, ați știut și de astea că nu-s bune! De ce le-ați mai trimis la magazin?

Dialogul nu mai putea continua. Paharul răbdării inginerului-șef era plin. Șeful producției fu chemat personal la fața locului. Un scurt și neplăcut dialog cu inginerul-șef. „Ai făcut-o boacăna cu producția, auzi?” „Nu există. La noi toată lumea își îndeplinește normele!” „Dar cu calitatea cum stați?” „Calitatea, firește, îi preocupă pe toți, dar aici are mină liberă șeful secției.” Acesta e chemat telefonic. „Cum merg lucrurile?” „În general, normele se îndeplinesc.” „Dar lupta pentru calitate?” „Nu e un secret pentru nimeni că lupta pentru calitate îi preocupă pe toți, dar concret poate să spună numai maestrul”. Maistrul e chemat. Vede scaunul și recunoaște manopera lui Popescu. Un băiat bun, care-și îndeplinește norma. În ce privește calitatea, trebuie întrebă personal.

— Ajunge! Inginerul-șef făcu o liniște din acelea cum se lasă în aparatul de radio atunci cînd se arde definitiv siguranța. Ajunge! Mîine trebuie să discutăm serios cu tovarășii noștri despre calitatea produselor fabricii.

— Atunci eu o să vin săptămîna viitoare, se auzi glasul necunoscutului, care-și lua scaunul să plece.

— Pentru ce?

— Pentru că, după cît înțeleg eu, săptămîna viitoare o să pot primi scaune mai bune...

Și a plecat. Nu știu dacă s-a mai întors, că n-am mai fost pe acolo. Dumneavoastră însă, dacă țineți să știți, puteți să vă duceți. Pentru aceasta, mergeți la biroul de informații și, dacă vreți să fiți primit, arătați buletinul. Iar dacă vreți să nu fiți primit, arătați un scaun.

Desen de IONIȚĂ JIANU

— De unde vă cunosc ați de bine?

— Îl-am tras două palme acum o săptămîna...

FATA DA DA

În luna noiembrie 1960 a fost gata la Tg. Mureș un nou hotel, mare și frumos. Cei care au lucrat proiectul au prevăzut totul pentru ca acest hotel să fie pe dinăuntru cât mai elegant, cât mai confortabil, cât mai luminos. Și veneau tovarășii care răspundeau de construcția acestui hotel și-l priveau pe dinăuntru și când vedeau cât e de minunat simțeau și ei un fior de bucurie pe dinăuntru, gândindu-se la cetățenii care vor dormi în paturile moi, care se vor îmbăia în băile frumoase, care vor locui în camerele spațioase și care vor duce peste tot întinsul țării faima minunatului hotel pe dinăuntru din Tg. Mureș. Dar, din când în când, o voce din cele care răspundeau de construcția noului hotel spunea:

— Fraților, noi privim hotelul numai pe dinăuntru; hai să-l studiem și pe dinafară!

— Nu ne interesează pe dinafară! Spuneau celelalte voci care răspundeau de hotel, pentru că hotelul se folosește pe dinăuntru și nu pe dinafară!

— Da, dar...

— Nici un dar. Știe el proiectantul ce-a făcut!

Și iar intrau în hotel și iar își strîngeau mîinile de bucurie că vor avea un hotel modern pe dinăuntru, frumos pe dinăuntru, care nu interesează cum arată pe dinafară.

Și a venit ziua mult așteptată când constructorul i-a anunțat pe tovarășii care răspundeau de hotel:

— Alo! Tovarăși! L-am dat gata! Veniți să-l vedeți!

— Ce să vedem?

— Hotelul, tovarășii! E gata! Să-l dați în funcțiune! Să vină lumea! Să doarmă lumea! Să se minuneze lumea!

Respectivii s-au îmbrăcat la repezeală și s-au dus să vadă construcția terminată. Dar când au ajuns la locul unde știau ei că se ridica hotelul s-au oprit nedumeriți.

— Mă, aici o fi?

În fața lor se ridica o clădire nouă, lată, înaltă, dar care aducea a orice, numai a hotel nu aducea.

— Fraților, a spus o voce din cele care răspundeau de hotel, dacă asta e fațada, ne-am ars! Nimeni din cei care o să vină la Tg. Mureș în deplasare n-o să tragă la un hotel care nu-i hotel, de teamă că n-o să poată deconta la serviciu... hotelul.

— Stați, strigă a treia voce! Cred că am greșit noi strada! Ia haideți pe dincoace! Că un hotel atît de minunat pe dinăuntru, nu poate să arate așa pe dinafară!

S-au dus care va să zică pe dincoace, dar s-au lămurit că pe dincoace nu era nimic și că hotelul era tot ăla de dincolo. Și s-au întors, priveau construcția și nu se dumireau.

— Știți ce cred eu? a spus iar o voce.

— Ce?

— Cred că l-au făcut cu spatele!

— Adică, cum cu spatele?

— Adică, fațada e în partea ailaltă!

— Atunci au greșit constructorii?

— N-au greșit ei, frate. Am greșit noi. Că în loc să venim să intrăm prin față, am venit să intrăm prin spate! Ia veniți!

Au ocolit hotelul și s-au dus pe partea ailaltă. Dar pe partea ailaltă hotelul arăta cam la fel. Și s-au oprit.

— Tovarăși, pe unde intrăm?

— Eu zic să intrăm prin față!

— Da, dar să-mi spui dumneata care e fața, că eu nu-s ghicitor.

Noroc însă că în fața fațadei, care arată ca spatele, a apărut proiectantul.

— Ei, fraților, nu intrați?

— Pe unde să intrăm?

— Pe aici, prin față!

— Asta-i față?

Și obrazii li s-au înroșit ca focul.

— Veniți să-l vedeți pe dinăuntru! a spus proiectantul.

— Ba nu venim, tovarășe! Că dacă îl vezi cum arată pe dinafară, nu-ți mai arde să-l vezi pe dinăuntru!

Și fiindcă cetățenii din Tg. Mureș au spus același lucru și pentru că au aflat oamenii care au răspuns de construcția hotelului că un hotel confortabil pe dinăuntru trebuie să fie frumos și pe dinafară, i-au spus proiectantului ceva în legătură cu fațada și au dus un deget la obraz. Și pe urmă a fost nevoie să se spargă fațada, să se construiască balcoane, să se scoată ferestrele vechi, care erau noi, și să se pună alte ferestre care să dea în balcoane: în sfrîșit s-a pornit la modificarea serioasă a fațadei.

Așa că acum, va avea orașul Tg. Mureș un hotel modern, elegant, confortabil și în care cetățenii vor ști pe unde să intre. Că mai spusese unul:

— Lasă, frate, de ce să mai reconstruim fațada? O să știe oamenii pe unde să intre! Totul e unde pui firma! Unde-i firma, p-acolo intră!

— Ba nu, răspunsese cineva. O să zică lumea că am pus firma în spate.

Și n-a mai spus omul nimic.

SORIN RĂȘCANU

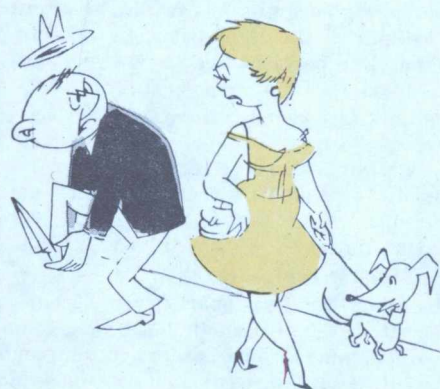
Mai sînt și asemenea salariate

Desen de GH. CHIRIAC

— Dar ce puțin ai lucrat azi?!
— Ce să fac, azi n-am fost la bircu.

AHI TOCURILE „CUI”!

— Pardon! V-am călcat?
— Nui! M-aji... înțepat!!!

Desen de PALL

Incasatorul I.T.B. Dorinbaum A. nu dă restul călătorilor, cu toate că are la el mărunțiș suficient.

— Lenufo, ține mărunțișul ăsta, că era cît p-aci să mă urc în vagon cu el.

Desen de I. ANTONESCU-CĂRĂBUȘ

"Bibliofil"

Vreo zece luni
Am fost prieteni foarte buni...
Era manierat
Și delicat,
Cu înclinații spre visare
Și pudic... ca o față mare.
Dar după ce i-am dat
O carte împrumut
Ca din senin s-a supărat
Și nu l-am mai văzut.
Și cartea a rămas la el...
Apoi s-a supărat pe Aurel,
(Acesta îi împrumutase
Nu doar o carte, ci vreo șase)
Apoi pe Radu, pe Gigel,
Pe Doru, Nicu și Costel,
Nu înainte de-a lua
Cite ceva
Și de la ei:
O carte, două sau chiar trei.
Din cite știu, prieteni nu mai are
Dar faptul prea puțin îl doare
Fiindcă are, cum vă spui.
În schimb... biblioteca lui.

P.S.
L-am revăzut în troleibuz...
Și-acum îmi stăruie-n auz
Discuția ce o purta aprins
C-un ins:
„Cum că ar fi un bibliofil convins...“
Și după care l-a rugat,
Scuzându-se îmbujorat,
Să-i dea cu împrumut o carte...
... Știți ce urmează mai departe.

ION RUȘ

GIONY DIN TIMIȘOARA*

În actul de naștere nu e trecut nici Bebe, nici Miki, nici Boby. Și asta n-o s-o ierte niciodată părinților. Auzi dumneata! Gheorghită! Oare Gigi nu e mai săltăreț? Gicu nu e mai sonor? Giony nu e mai valabil? Ah, părinți lipsiți de imaginație și de gust!

Aceasta este cea dintâi mare suferință a lui Gheorghită, alias Gigi, recte Giony. Și are dreptate! Se potrivește oare Gheorghită la freza Cicero? Se asortează Vasile la papion și Grigore la „e bine“? Nu, nu e bine, nu e valabil.

A doua mare suferință a lui Giony (neapărat cu „y“) e de natură sufletească. Giony e un mare neînțeles. Fiindcă nu muncește și nu e încadrat, i se spune vulgar „leneș“. Și Giony nu e leneș. E doar un gânditor. Nici Voltaire n-a fost încadrat, și nimeni n-a îndrăznit să-i spună leneș. Toți i-au spus gânditor. Și parcă Galileo Galilei a fost mai breaz? Cîtu-i ziua și noaptea de lungă se țita la cer. E adevărat că pentru treaba asta a avut de suferit; dar noi, noi am depășit această fază! Și dacă am depășit-o, de ce oare să suferă Giony al nostru, pentru același motiv: că ziua și noaptea, cu mîinile în buzunar, e mereu cu ochii pe cer... De unde atîta nedreptate?... De ce pe Galileo să-l citim în manualele de școală, iar pe Giony în „Urzica“?... De ce? În definitiv, Giony al nostru e adeptul perseverent al teoriei lui Galilei: „Și totuși se învrtește“. A preluat-o, bineînțeles, în mod creator. De cite ori nu-i spun amicii din gașcă:

— Giony, de data aceasta țî s-a înfundat. Nu mai yezi nici un crăițar de la babaca.

A doua zi, însă, Giony apare între ai lui, asemenea unui Cezar învingător, foșnind între degete o bancnotă de 25 lei.

— Și totuși se învrtește! exclamă entuziaști adepții timișoreni ai contemporanului Giony.

Giony, Giony! Și cite inimi timișorene n-ai zdrobit tu! Care inimă de adolescentă ar putea ține piept irezistibilei tale briantine? Care suflet chinuit de nesiguranța dragostei tale ar izbuti să reziste încălțărilor tale cu talpă triplă! Și la drept vorbind nici că le dai posibilitate să reziste! În domeniul tău ești un mare tehnician. Metode imbatabile, preluate din nou creator și adaptate la posibilitățile tale: „acostarea rapidă“, „preluarea bobocului din mers“, etc.

Evident, o serie întregă de „retrograde“ și, spre ghinionul tău, ele formează majoritatea, neînțelegînd zvicnirile sincere ale cordului tău bîntuit de sentimente pe cît de acute pe atît pe pure, țî-au mînjit aceste sentimente, popularizîndu-le, în întreg orașul și la miliție. De altfel despre simțămintele tale a

aflat și sfatul popular. Vai, dar ce înțeleg niște simpli funcționari, victime ale unor principii învechite!... Aceștia, în loc să propună înființarea unor servicii adecvate, ca „serviciul sentimentelor“, ori „serviciul de evidență a amorurilor neîmpărțite“, au înregistrat aceste prozaice incidente la o secție tot atît de prozaică: „Reclamații“...

Doamne, cîtă sterilitate poate exista în sufletul unor salariați! Ce secetă de vibrații cardiace!...

Ah, Giony, Giony, suflet neînțeles! Nici măcar bătrîna ta mamă nu te înțelege. Nici măcar sora ta! Ce înțelegere să preținzi unei mame bătrîne și suferinde, care muncește spre a nu-ți lipsi ție banul de buzunar? Și din nou ai dreptate, Giony: de ce să nu lucreze babaca, pentru ca să nu umbli tu, cu bob numărat! Cinematograful costă, restaurantul cere, costumul costă, băutura nu se dă pe gratis! Și atunci? Totul dintr-o leafă?... Și bătrîna țî mai oprește și ea de-o piine, că așa sint bătrîni, egoiști. E drept că mai recuperezi și de la sora ta cite ceva, dar acolo treaba e mai dificilă, fiindcă ea țî pretinde în compensație să-i însoțești copilul la grădiniță! Auzi îndrăzneală! Giony fräulein!

Giony, meschină lume, Giony!... Ai avut ghinion, Giony, să trăiești într-o epocă în care țî se plătește pe măsura muncii. Știu, țî-ar fi plăcut o epocă în care să țî se plătească pe măsura trîndăviei. Ai fi ajuns milionar. Sărmane Giony! La cite insulte nu ești expus din pricina înaltelor tale principii: „Încadrează-te!“ „Intră în producție!“ „Fă și tu ceva!“

Nu te demobiliza, Giony! În definitiv ai încercat. În nici doi ani ai colindat cinci întreprinderi!... N-a mers! Dacă s-ar fi instalat strungurile pe bulevard, cine știe, poate aveai și tu o perspectivă, fiindcă în general bulevardele au perspective largi.

Giony, eu nu te mai rețin. Uite, se înserează și probabil intri în producție...

Unde? În holul cinematografului, în restaurantul de vizavi sau la intersecția bulevardului? Încă nu știi unde? Te mai gîndești? Gîndește-te.

Ești un mare gânditor!

Ceau, Giony!

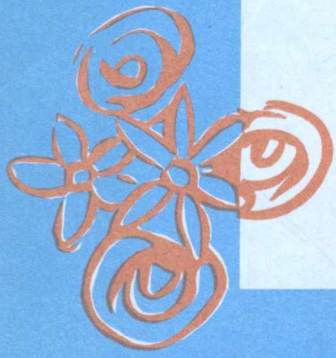
I. AVIAN

*) Vlădescu Gh., str. Voltaire nr. 6, ap. 16, Timișoara.

PĂCĂLELI

de **1**

APRILIE

Contabila DORAN SILVIA, de la școala de meserii din Tulcea a insultat și lovit pe șoferul instituției.

Desen de AL. CLENCIU

DIRECTORUL: — Se poate? Să te lovească în halul ăsta și mie să nu-mi spui?
 ȘOFERUL: — Păi să vedeți... Fiind 1 aprilie, am crezut că e o simplă... glumă!

Podul din satul Rădulești, comuna Crevenicu, regiunea București, este atât de șubred că nu se poate circula pe el.

Desen de N. CLAUDIU

— Ce-ți veni, să faci baie îmbrăcat?
 — De unde să știu că firma aia e de păcăleală?

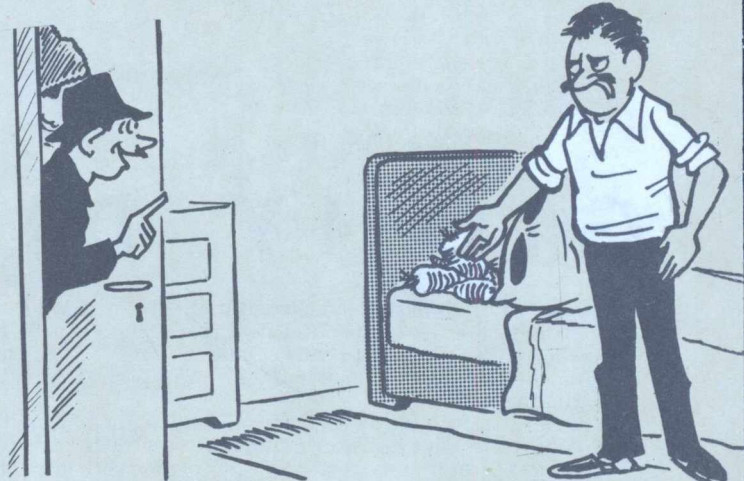
Pe linia de autobuze Constanța-Eforie-Techirghiol, circulează unele vehiculelor

— Da' ce-ai păjit bre,
 — Iac-ășa, am vrut să

La G. A. C. „16 Februarie” din comuna Adincata, regiunea București, din lipsa de preocupare a președintelui, sfecla de zahăr a fost recoltată cu mare întârziere și lăsată neadăpostită.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Altă păcăleală de 1 aprilie decât să punei sfecla în pat, nu găsești?
 — Păcăleală? Pe dracu! E singurul ei adăpost.

(CULEGERI DIN MAI MULTE REGIUNI)

ALT**E** PĂCĂLELI
 După cum prea bine știți, 1 aprilie este ziua păcălelilor. Acest obicei a luat ființă odată cu apariția pe lume a primului 1 aprilie a cărui dată exactă de naștere se pierde în negura vremurilor.

Deoarece păcălelile vechi vă sînt cunoscute, nu mai are rost să ne ocupăm de ele. Ne ocupăm în schimb de cele de mai jos.

O păcăleală cu urmări

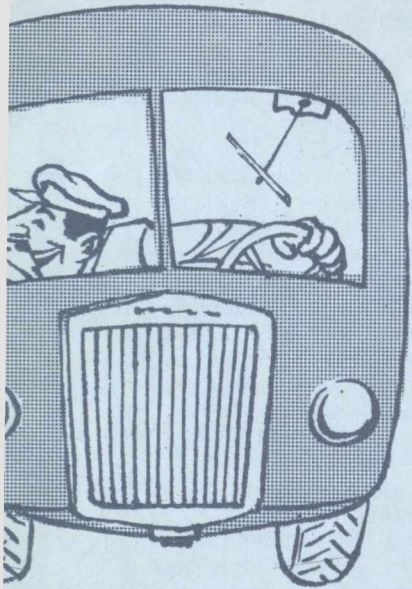
În Bucecea (regiunea Suceava), există un centru de desfacere a cărnii. Vânzătorul care deservește acest centru, pe nume Mercus, e un om glumeț. Păcălește cumpărătorii. Fie cînd cîntărește carnea, fie cînd o sortează, fie în orice altă ocazie pe care o are în decursul orelor de funcționare a centrului.

Tot păcălind pe cumpărători, răbdarea acestora a ajuns la capăt, cu care prilej a aflat

și conducerea centrului și vânzătorul. Și atunci l-a chemat la seară pe Mercus. El a venit și i-a spus: „Bună ziua!” Iar el i-a răspuns: „Le înțeles bine, Mercus. Și i s-a explicat că păcălind pe clienții vânzătorului Mercus o deținea. De atunci, „Vânzătorului ne mulțumim!”.

Oficiul P.T.T. Dirigintele poștelor mulș, a vrut să facă o listă cu numele celor care doresc să facă o listă. Cum anume? Foarte ușor de la sine putere

ste îngreunată de întârzierile mari

enit la timp azi?
o păcăleală.

Desen de C. FLORIAN

Tovarășul PETRE DOBRIN, directorul întreprinderii regionale de industrializare a cărnii din Brașov, are o comportare necorespunzătoare față de salariați.

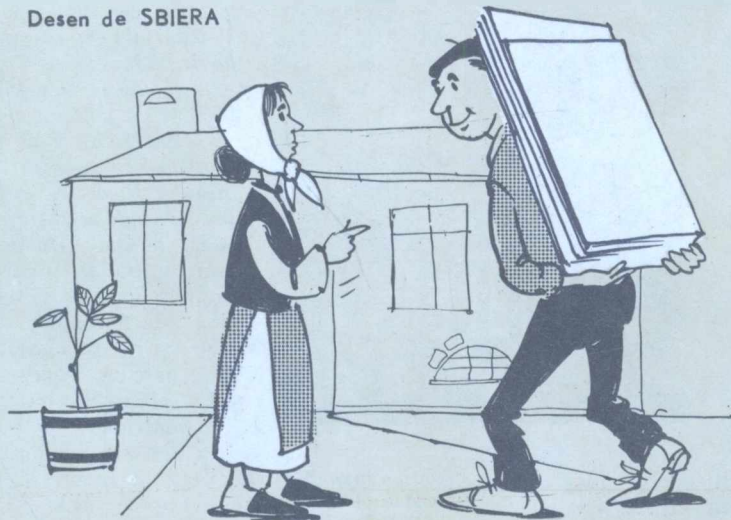

Desen de V. TIMOC

SECRETARA: — Poftiți, poftiți! Astăzi e calm și politicos cu salariații
— Și sînteți sigură că nu e... o păcăleală tradițională?

I. I. L. Bobilna, raionul Dej, livrează garnituri de mobilă fără geamuri și fără oglindă, ca de exemplu mobila cumpărată de Pinteza Nicolae din Năsăud, care așteaptă de mult timp ca întreprinderea să-i livreze oglinda și geamurile.

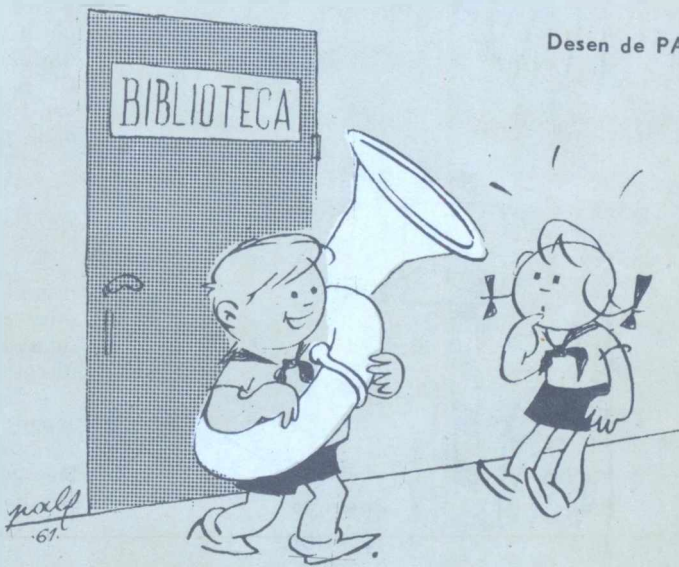
Desen de SBIERA

— A trimis „întreprinderea” geamurile?
— Aș!... i-am păcălit! Le-am cumpărat de la „Tehnometal”...

La biblioteca școlii din Lenauheim, regiunea Banat, cărțile sînt așezate la un loc cu instrumente muzicale, piese de bicicletă, tablouri, becuri etc.

Desen de PALL

— Vezi? Dacă vin de 1 aprilie să cer cărți?!?
— Văd! Te-a... trombonit!

tivei de care depinde
espectiv, cum stau lu-
nducerea cooperativei
central pe vânzătorul
ntrat în birou și a zis:
nducerea cooperativei
dere!” Crezînd că n-a
ntrebat: „Adică cum?”
e așa! Ajunge cît i-ai
i uite așa s-a făcut că
plecat din funcția ce
și proverbul inedit:
it îi șade bine cu dru-

ăcăleală

alău posedă un club.
v. Constantinescu Ro-
ă-i păcălească pe acei
scă clubul drept club.
simplu. A aprobat cu
în încăperile acestui

club să se mute un subaltern al său, An-
dreiș Gheorghe, deși acesta are locuință.
Și este lesne de închipuit că într-un club
devenit, grație dirigintelui poștei, casă par-
ticulară, nu se poate desfășura în nici un fel
munca culturală a unei instituții. Așadar,
deși în mod oficial Oficiul P.T.T.R. Zalău
are club, în mod practic n-are club. Mă rog,
oricine ride de o păcăleală nevinovată, dar
de una ca asta nu ride nimeni. Dirigintele
Constantinescu crede că i-a păcălit pe sala-
riați. De fapt însă s-a păcălit pe sine însuși.
Dovadă, articolul de față, în care, fiind
vorba mai puțin de o păcăleală și mai mult
de un abuz, nu e nimic de ris.

De pe malul mării

La I.L.L. Constanța lucrează în calitate
de instalator Olaru Nicolae. Foarte bine.
De fapt, însă, cum lucrează asta-i foarte
rău. Cînd îl trimite I.L.L.-ul Constanța pe

Olaru să repare defecțiunile ce apar în unele
imobile, susnumitul se duce, le drege și apoi
solicită cu deosebită delicatețe ciubuc. Nu
cere mult, dar cere des, că umblă prin zeci
de case. El consideră probabil microciu-
bucurile pe care le realizează, păcăleli. Pă-
căleli pe buzunarul locatarilor. Una e însă
o păcăleală care amuză și alta e o păcăleală
care păgubește. Peste acest mic amănunt
instalatorul de la I.L.L. a trecut cu ochii
închiși. Cu toate acestea, în cele din urmă
a ajuns să vadă că nu mai figurează în scrip-
tele I.L.L.-ului Constanța decît doar ca
simplu chiriaș...

Să vă spun una din Borzești

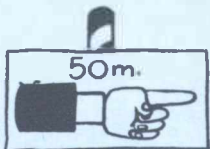
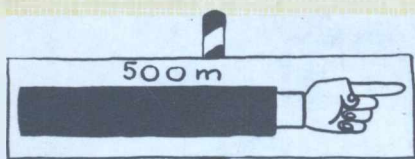
Termocentrala din Borzești folosea pînă
acum un an un canal de beton lung de 400 m
de care avea absolută nevoie pentru scopurile
ei termocentrale. Rafinăria nr. 10 Onești a
construit tot acum un an în apropierea

acestui canal betonat, niște conducte de c
și ea avea nevoie în scopurile ei de rafină
Cum însă rafinăria nu avea nevoie de ca
ci numai de conducte, a construit cond
tele de care n-avea nevoie termocentr
și a stricat canalul de care termocentr
avea nevoie.

Așa că rafinăria a tras termocentrale
păcăleală de 400 metri lungime, care ține
un an. În urma acestei păcăleli cei de
termocentrală au apreciat că aceasta nu
păcăleală cu haz, ci cu necaz. Și au ce
rafinăriei refacerea canalului.

A trecut însă un an și gluma tot n
ține. Termocentrala nu ride și rafinăria
repară, iar între timp canalul șade gău
ca o bucată de șvaițer. Ceea ce dovede
că în problema canalului de beton, rafină
a rămas stană de piatră.

DAN MANOLESCU

Desen de
N. CLAUDIU

Motiv

*Il criticaseră secer confrății
Că-n loc să se inspire pe șantier
Își pierde vremea în atelier
Pictând interioare contemplatii.*

*Că-n loc muncind pe schele să-i picteze
Pe meșterii zidari ce-naltă case
Cu caturi multe, albe, luminoase,
I-aduce-n atelier ca să-i pozeze.*

*Profund mihnit, pe loc ceru cuvintul:
— „Tovarăși, dați-mi voie, am dreptate;
Pina apuc să zugrăvesc avintul
Constructorilor noștri de palate,
Ei termină construcția cu vintul,
Iar eu pictura nici pe jumătate”.*

DIMITRIE BĂLAN

Ordinea este mama organizării! De la deviza asta nu mă abat nici de mă pici cu ceară. Iar când văd pe cite unul care vrea să-mi dezorganizeze ordinea, îmi vine să-mi cer transferul. Pînă la urmă, în citeva luni am reușit ca aici, la gospodăria de stat, să-i obișnuiesc pe toți cu deviza mea. Pe cei de la colectiva din apropiere, însă nu reușesc să-i fac să priceapă că organizarea este fiica ordinei.

Așa, bunăoară, mă pomenesc într-o zi cu nea Mitrică, președintele colectivei, că vine la mine și-mi zice:

— Tovarășe inginer, am vrea să ne facem și noi un grajd...

— Bună idee!... Îmi place că de la început vă gândiți să vă organizați.

— Tocmai de aia venii la dumneavoastră să ne dați o mîna de ajutor.

— Și pe ambele, dacă e nevoie. Însă la grajduri nu mă pricep, că-s agronom.

— Ziceam de tehnicianul cu construcțiile de aici, din G.A.S. Am vrea să ne facă dînsul planul și devizul.

— Bună idee! Dar pentru treaba asta vino joi. Că eu numai joia rezolv problemele de construcții.

— Păi, ce mi-e azi, ce mi-e joi?...

— Să nu mai zici așa! Ziua și problema!

— Foarte bine, dar cum vine asta?

— Vine, să vii matala joi, cum ți-am mai spus.

Îmi pare rău că n-am putut să-l ajut pe președinte. Dar nu e vina mea. Că joi, când Mitrică a venit din nou, i-am spus de la ușă:

— Mare ghinionist ești!

— De ce, tovarășe inginer? Ați schimbat ziua cu construcțiile?

— Eu? Să-mi fac mie însumi greutăți? Dar ai picat pe picior greșit, că tehnicianul de la noi e plecat la trust.

— Nu-i nimic. Stau și aștept.

— Ce vorbești?... Și ce face gospodăria fără președinte?

— Ei, n-o fi foc dacă lipsesc nițeluş.

— Cum? La dumneata citeva zile înseamnă nițel?

— Uliuuu!... Tovarășe inginer, de ce nu mi-ai spus treaba asta luni, când am venit aici?

— Cum era să-ți spun luni, când la mine vinerea e ziua problemelor de cadre?!

Mi-a părut rău cînd l-am văzut cum pleacă abătut. Dar nu mă puteam abate de la deviza mea. Dar, ca un făcut, ghinionul se ținea scai de bietul președinte. Mi-era simpatic omul, dar ce-i puteam face decît să-l învăț cu ordinea? De aceea, n-a avut noroc nici data următoare, cînd îmi cerea camionul nostru. Zicea:

— Dumneavoastră tot nu vă trebuie momentan. Și-am vrea să ni-l împrumutați pînă mîine. Că pînă cărăm gunoiul pe cîmp cu căruțele noastre, trec citeva zile bune. Dar cu camionul terminăm totul într-o zi... Și în schimb o să vă facem și noi un contraserviciu. Poate o să aveți nevoie de căruțele noastre! Ei, ne dați camionul?

— Azi nu-i zi de transporturi.

— Dar nouă nu ne trebuie azi camionul, ci mîine.

— Ei, dacă vă trebuie mîine, vino să mi-l ceri miercuria viitoare.

— De ce?

— Pentru că ordinea este mama organizării!

— Păi, pînă miercuri gunoiul e pe cîmp cu căruțele noastre... Hai, tovarășe inginer,

dă-ne o mîna de ajutor, că sîntem o colectivă nou înființată. Schimbă și dumneata ordinea măcar o dată, că n-o fi foc!

— Foc n-o fi, dar dezordine este.

— Zi-i cum vrei, numai dă-ne camionul...

— Măi omule, ai fost vreodată la „Delta Dunării”?

— N-am fost, dar am auzit că-i tare frumos să te plimbi cu barca pe acolo.

— Ce barcă?... Eu îți vorbesc de restaurantul din București. Acolo, în fiecare zi, este cite o mîncare de-i zice „specialitatea zilei”. Și dacă vii în altă zi, n-o mai găsești și trebuie să aștepti o săptămîină. Tot așa e și la mine. Dacă vii marți să-mi ceri combustibil, eu îți spun că trebuie să vii sîmbătă, cînd am pe ordinea de zi problema asta. Vezi, exact ca la „Delta Dunării”. Ziua și mîncarea.

— Asta-i altă mîncare de pește.

Și uite așa pătea președintele, venind mereu în contratimp cu ziua. Și eu voiam să-l ajut, dar fără să-mi schimb principiile. Pînă la urmă s-a convins el singur că-i ghinionist. Ca dovadă, mai acum vreo trei săptămîini, mă pomenesc cu un puști. Tot pe capul meu a căzut, că directorul G.A.S.-ului nostru mai tot țîmpul e pe teren, să controleze munca secțiilor. Și din cauza asta, eu trebuie să rezolv toate aici, în birou.

— Al cui ești, mă țică? l-am întreat.

— Mai întii, nu mă cheamă țică. Mie îmi spune Ionică și sint băiatul lui nea Mitrică.

Și al doilea, m-a trimis tătucu să vă cer împrumut un butoi cu combustibil, că stau tractoarele pe cîmp. Mîine vi-l dă înapoi, cum vine de la S.M.T.

— Și de ce te-a trimis tocmai pe tine?

— De felul meu sint norocos. De cite ori bag mîna în borcan, scot un loz cîștigător. De aia taica a zis: „Du-te tu, măi Ionică, la tovarășul inginer și cere-i motorină. Că norocul ține cu tine și, vorba aia, ce mi-e borcan, ce mi-e butoi!”... Ei, îmi dați?

M-am uitat la puști. Era tare simpatic. Chiar

am vrut să-i dau citeva caramelle din sertar. Dar în ultima clipă i-am spus:

— Să vii luni...

— După motorină?

— Nu, pentru caramelle.

— Nene, da' ce, crezi că-s copil? Ce o să facă tractoarele cu caramellele?

— Alea sint pentru tine, că-mi ești simpatic. Pentru combustibil o să vii sîmbătă, cînd rezolv probleme de astea.

— Păi sîmbătă nu mai avem nevoie, că mîine sosește de la S.M.T. Vorba e ce fac azi tractoriștii?

— Cînd vrea omul, găsește ce să facă...

— Numai matala nu vrei!

Deși puștiul se cam întrecuse cu vîrsta, că-mi punea probleme majore m-am stăpînit. Nu de alta, dar n-aveam zi de enervare. De altfel, eu niciodată nu mă enervare, că pe toate le rezolv calm și în ordine.

Pînă la urmă, a aflat și directorul meu cum stau treburile, chipurile, din vina mea. M-a chemat în birou și, după ce mi-a făcut praf principiile mele de organizare, mi-a spus:

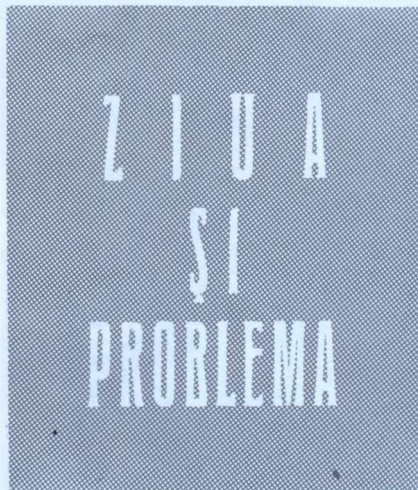
— Vreau să discut serios cu dumneata în legătură cu organizarea.

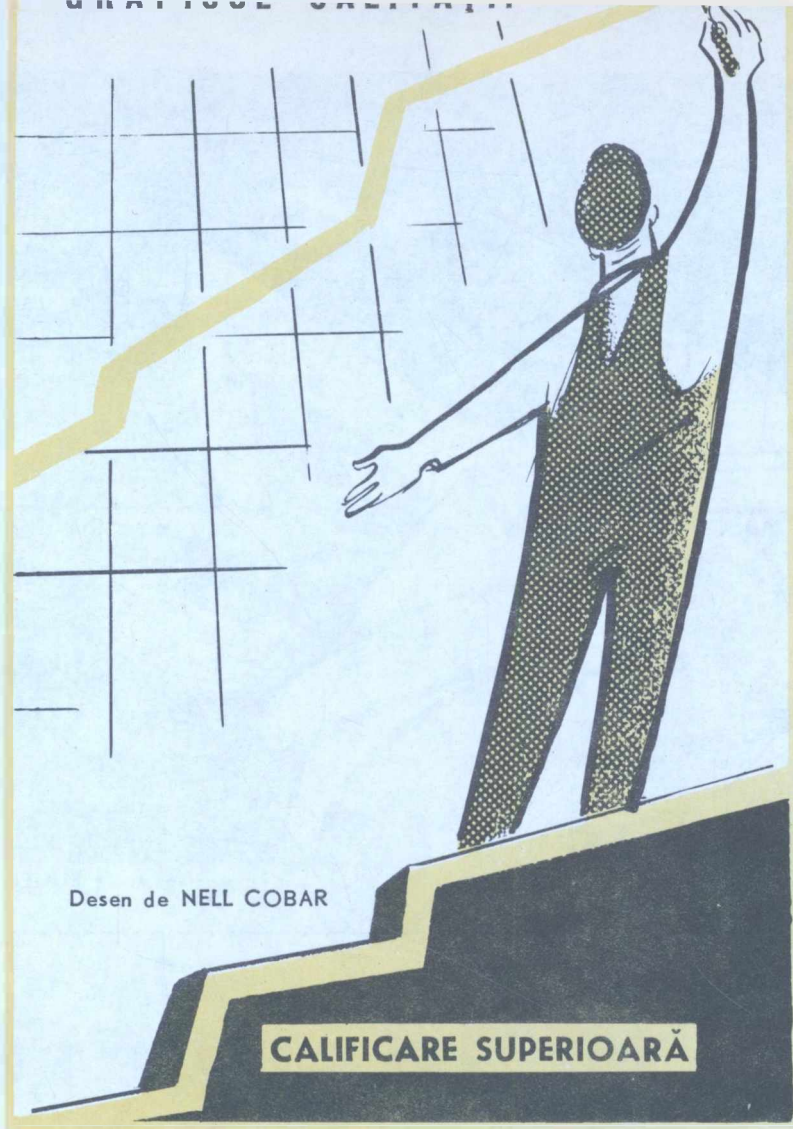
— Vă rog să amînați discuția asta pînă miercuri.

— De ce?

— Pentru că la mine miercuria e ziua problemelor administrative!

V. D. POPA și V. RĂDULESCU

UN POSTAMENT NECESAR

„SERVIABILITATE“

Într-un autobuz de pe linia 33 se urcă în dreptul Gării de Nord un călător purtând o respectabilă valiză. După aerul său fisticit, oarecum timid, se pare că e un provincial, nu prea obișnuit cu forfota Bucureștiului.

— Mașina asta merge pe la Hala Traian? întrebă el pe taxator.

— Merge. Luați loc în mașină. Am eu grijă.

După o bună bucată de drum, omul se adresează pasagerului de lângă el:

— O mai fi mult pînă la Hala Traian?

— Ne apropiem.

— Și... unde trebuie să cobor?

— Păi, eu aș zice să cobori la Mecet. O faci la dreapta și...

— De ce să coboare la Mecet și nu la Țepeș Vodă? întrevine alt pasager. E mai aproape.

— Ce Țepeș Vodă, tovarășe? sare un altul. Să faci omul apoi cîteva sute de metri pînă la Hala Traian? Cobori mata la Călărași și imediat la dreapta.

— Eu aș zice mai bine să coboare la Nerva Traian, întrevine un alt pasager din capătul celălalt al autobuzului. Pînă la Hala Traian e doi pași...

— Poate doi pași de-ai lui Gulliver, glumește cel cu „Călărași“ făcînd mare haz.

— Las' că știu eu mai bine, se supără cel cu „Nerva Traian“.

Ascultă-mă pe mine, tovarășe cobori la Nerva...

— Ia nu mai mă enerva, omule, cu Nerva al dumitale... O faci pe grozavul și iabar n-ai de București... Ascultă-mă, tovarășe, eu sînt bucureștean get-beget: cobori la Călărași...

— Ce folos că ești bucureștean, dacă nu știi care e stația mai la îndemînă!

— Eu nu știu? Poate dumneata!

— N-aș crede...

Discuția s-a transformat într-o adevărată dispută. În larma vociferărilor se aude: Călărași... Nerva Traian... Mecet... Țepeș-Vodă... și mai în surdină: Popa Nan... Matei Voievod... și alți voievozi. Pasagerul cu valiza privește nedumerit cînd la unul cînd la altul...

— Coboriți pentru Hala Traian! îi spune la un moment dat taxatorul.

Autobuzul s-a oprit, dar pasagerul nu se clintește de la locul lui...

— Ce faci, tovarășe, nu cobori?

— O clipă... Aș vrea să vă întreb: mașina asta face ocolul și se întoarce tot pe aici?

— Desigur.

— Atunci e bine... Rămîn... Mai fac odată traseul, poate că pînă atunci or ajunge și dumnealor să se înțeleagă unde trebuie să cobor...

CONST. COLONAȘ

Puștoaica

Cu pămătuful moșului scăpat
De sub basma, cu nas abia schițat,
Și în prisosul salopetei ei
In care încăpeau ca ea, vreo trei,

De cum a apărut timidă-n secție
„Băiatu“ s-a decis să-i dea o lecție
Ca să-i arate-n mod covirșitor
Că el, „bărbat“, îi e superior.

Cînd fata meșterea la raboteză,
Rotind cu pumnii mici cheia franceză,
El, prefăcut, o strigă: „Măi femeie!
Ah! Nu văzusem că ești după cheie!...“

Apoi ridea de ea în orice chip:
Că are păr culoare de nisip,
Că meseria asta nu se-nvață
Pin' nu i-o crește barbă și mustață...

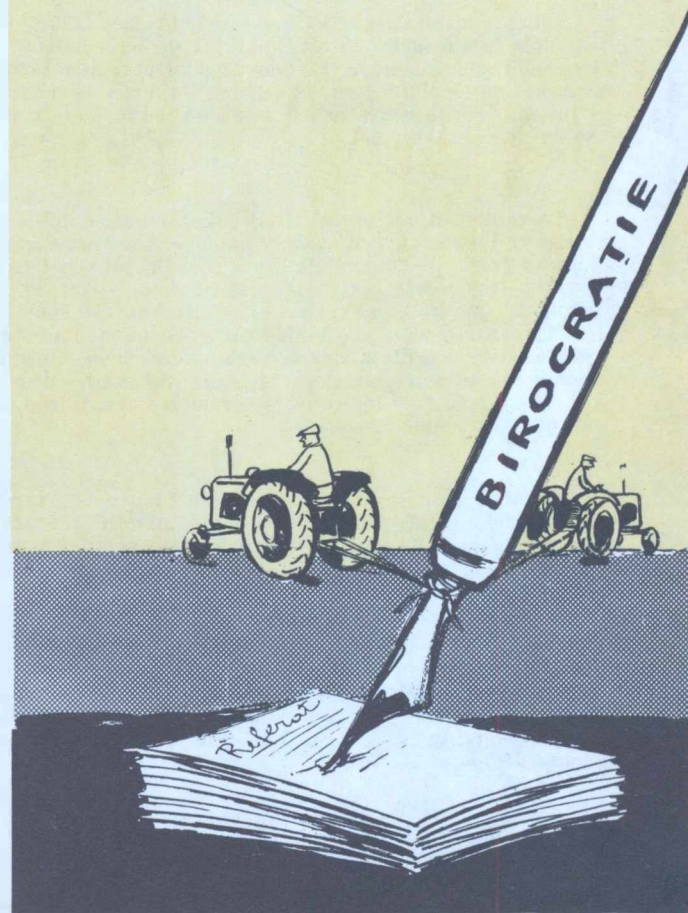
A pus-o într-o bună zi să-i care
Un bloc de fier și foarte greu, și mare,
Cu scopul, dacă ea nu va putea,
Să facă, grosolan, iar haz de ea.

Dar fata, fără să se sinchisească
De gluma asta foarte „bărbătească“
Imensul bloc i l-a rostogolit
Pe niște țevi la locul stabilit...

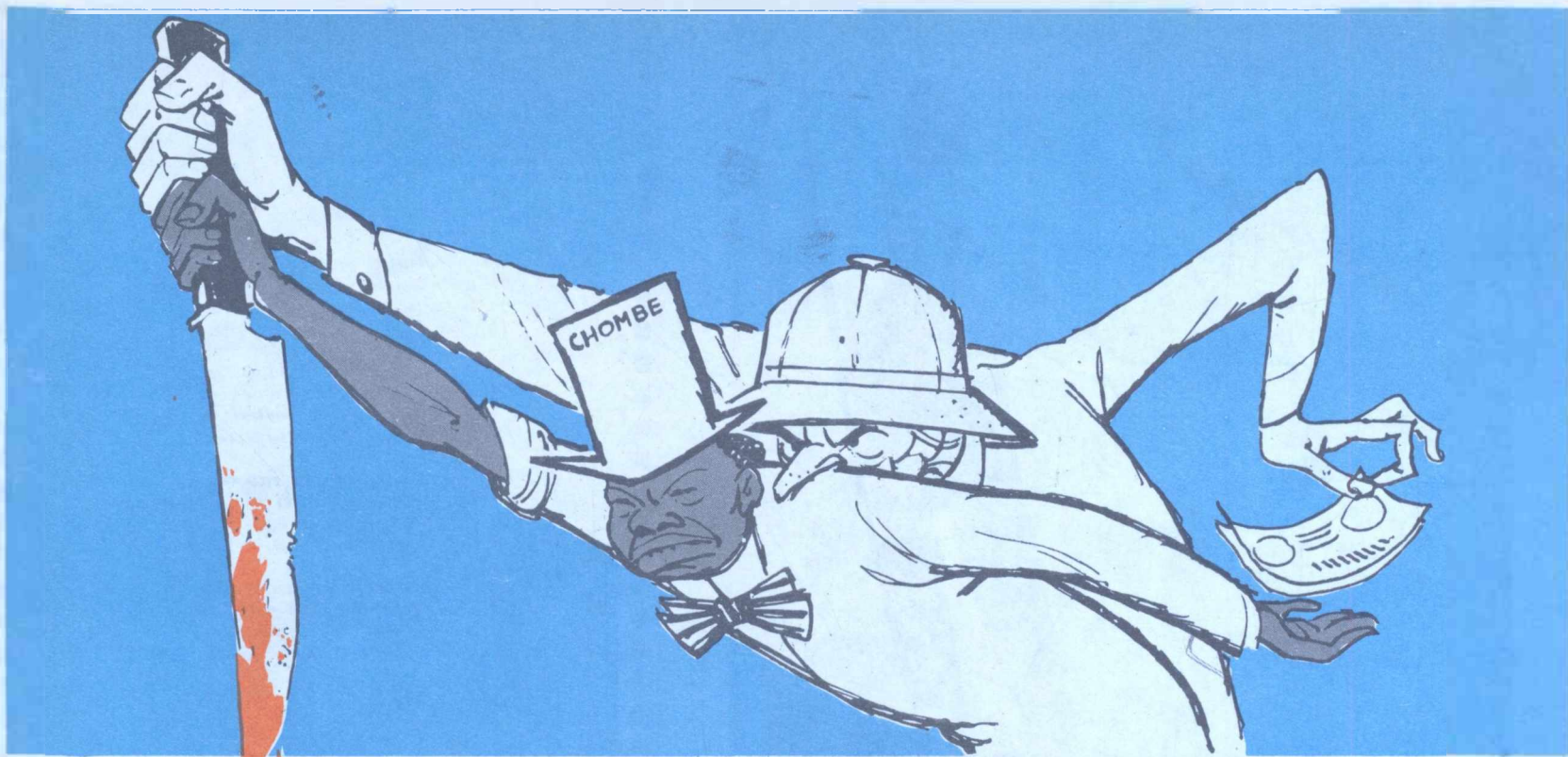
I-a dovedit astfel că și o fată
E un halterofil, prin judecată.
C. OTTESCU

SE ÎNTÎMPLĂ ȘI AȘA...

Desen de I. DAVIDESCU

FRÎNA

Lucrează la patru mâini...

Desen de EUGEN TARU

Ș
T
I
R
I
U
L
T
R
A
S
C
U
R
T
E

Un reportaj recent relatează scandalul izbucnit la un meci de fotbal care s-a desfășurat pe stadionul orașului Chicago (S.U.A.): în timpul meciului, gangsterii au furat... mingea. A urmat derută. Unii jucători au cerut altă minge, alții au cerut amânarea meciului. Totul s-a transformat într-o încăierare, despre care se relatează că „a fost mai palpitantă decît era să fie meciul propriu-zis“.

În urma celor întîmplate, se așteaptă lansarea unui sport nou: fotbal fără minge. Numai cu încăierare.

...

Un grup de necunoscuți s-au distrat spărgînd geamurile restaurantului din New-York frecventat de cubani. Intrucît necunoscuții au dispărut, poliția a reținut... cubanii, pentru cercetări. Unii sparg geamurile, iar alții plătesc oalele sparte!

...

După cum relatează „l'Humanité“, în Angola, colonialiștii obligă organele locale să le furnizeze mîna de lucru ieftină, sub motiv că localnicii sînt bucuroși „să lucreze pentru civilizatorii lor“. În ce-i privește pe localnici însă, nimeni nu i-a auzit bucurîndu-se că au prilejul să le dea asupritorilor mîna de lucru. Mai curînd, s-ar bucura să le dea un... picior!

...

La cabinetul doctorului H. Break din Philadelphia, s-au prezentat într-o zi doi pacienți cu o cerere ciudată. Unul era dispus să i se amputeze un deget, pe cînd celălalt cerea medicului să i-l grefeze lui. „Dacă o să am șase degete la o mîna, o să fiu o curiozitate și atunci poate mă angajează un circ — a explicat el — altfel nu văd cum scap de șomaj!“

Nu se precizează dacă medicul a putut sau nu să facă operația cerută. Dar dacă ideea asta le-ar da cumva prin minte la toți șomerii, atunci tot nu s-ar mai alege nici unul cu nimic, deoarece persoanele cu șase degete n-ar mai ajunge o raritate. Ar ajunge, poate, raritate persoanele cu cinci degete!

...

După cum relatează unele ziare, în Franța s-au înregistrat 600.000 cazuri de debilitate și anemie în rîndul tineretului. Statul însă nu poate ajuta cu nimic. Se vede că însuși bugetul acordat asistenței medicale este al 600.001-lea caz de debilitate...

...

O statistică publicată în buletinul „Conjoncture économique“ (Franța) arată că în departamentul Sena șomajul nu mai este o amenințare. Nici nu mai există de fapt șomeri: există numai „persoane care caută de lucru“. Evidența acestora se va ține într-o statistică separată. Sîntem convinși că cei care fac statistica șomajului nu au nevoie să caute de lucru...

...

La Luanda (Angola — colonie portugheză) bîntuie foametea. În legătură cu foametea, populația infometată a protestat în fața autorităților coloniale. În urma protestului, autoritățile au operat arestări. Astfel, populația infometată... s-a săturat de ajutorul autorităților.

V. P.

PE FAȚĂ DESPRE MODU

— 5,5 milioane de șomeri — totuși este un record al economiei noastre americane!

Desen de H. LERU

TRA-LA-LA-LAI!

Brătescu Haralambie intră pe șantier mai vesel și mai bine dispus ca altădată.
— Ești vesel, tovarășe Brătescu, observă sondorii din brigada lui de la șantierul I.S.E.M. raionul Bacău.

— Vesel, măi băieți, că veselie e mama optimismului, optimismul e mama voioșiei și vinul e mama tuturor. Că de-aia-i și zice adio mamă-mamă ce vin grozav am auzit că se găsește peste deal, în Valea Mare. În tot raionul Bacău nu există un altul la fel. Voi n-ați auzit, mă?...

— N-am auzit, tovarășe brigadier...

— Atunci te pomenești c-o fi zvon.

— O fi!

— Și mie nu-mi plac zvonurile. Trebuie vinificat... asta, trebuie verificat. Mă Pătrașcule, ia fă-te la mine. Lasă pentru un ceas lucrul și dă o raită pînă în Valea Mare.

— Tovarășe brigadier, dar eu nu sînt om de serviciu, sînt sondor.

— Foarte bine o să sondezi pe-acolo. Vezi ce fel de țifei de struguri găsești!

— Nu merg, tovarășe Brătescu. Eu am fost angajat la sondă, nu la damigeană.

— Mă, a răcnit Brătescu, dacă nu mă ascuți, te expediez acasă pe linie de cale ferată!...Ce? Te joci cu mine? E brigada mea, și-o organizez cum cred eu că e mai bine.

A plecat sondor și s-a întors vinicultor.

A doua zi, Brătescu a apărut din nou pe șantier. A privit în stînga, a privit în dreapta, a privit spre Valea Mare și a hotărît:

*Bun e vinul ghiurghiului,
Tra la la la la...*

— ...Cules toamna pe tîrziu, a răspuns cu năduf Pătrașcu.

— Lasă mă, nu mai fi birocrat, a exclamat Brătescu. Poate fi cules și primăvara, nu numai toamna. Că un vin bun nu e în funcție de anotimp.

— Dar în funcție de ce?

— În funcție de grad! și în echipa voastră eu am gradul cel mai înalt, așa că sînt cel mai bun. E limpede?

— Da.

— Ei, așa să fie, Pătrașcule: limpede. Că cel pe care mi l-ai adus ieri era cam turbure. Astăzi să-mi aduci un vinișor cum scrie la carte.

— Tovarășe brigadier, eu nu știu cum scrie la carte, eu știu cum scrie la schemă: sondor.

— Și cine îți spune altfel? Ce? Un sondor n-are voie să cumpere vin?

— Dar nu în timpul producției.

— Păi nu în timpul producției, că eu te scot din producție. Ori, mai curînd să procedăm organizat. Facem o listă și în fiecare zi trecem pe un altul de serviciu la damigeană. După alfabet. Cu „A” cine e?

— Alb de masă! a strigat Pătrașcu. E mai tare ca cel „rozé”.

S-a infuriat la culme Brătescu și a prins să tune și să fulgere:

— Pe mine să nu mă iei la sigur! Auzi? Vin' aici!

— Vin aici, vin acolo, vin la Valea Mare. Ce-nseamnă povestea asta?...Din pricina dumitale, sondorii au pierdut sute de ore de lucru! Că de patru luni alergăm după vin...

— Sînteți nedisciplinați! s-a infuriat Brătescu. Eremia Ion, care conduce brigada de alături, are noroc de oameni mai înțelegători. Aia nu fac tărăboi cînd sînt trimiși după vin... Tocmai astăzi, cînd îmi trebuiau cinci damigene pline, fiindcă diseară am petrecere acasă...Antren, dans, muzică...

— Muzică? De unde?

— De la sindicat.

— Orchestra?

— Nu, aparatul de radio...

— Păi ăla e aparatul sindicatului..

— Și ce mă rog? Eu nu sînt membru de sindicat? Îmi ridic și eu nivelul muzical... Ascult un vals, o învîrtită...

— Asta e, învîrtită! Și cum ai învîrtit-o nene, că aparatul se află de cîteva săptămîni la dumneata acasă! De unde ai aprobarea? De unde?

— Pe unde, nu „de unde”. Și treaba asta nu vă privește. Că voi sînteți sondorii, nu radiofoniștii! V-ați luat-o în cap!...Dar să știți: la mine nu se-nghite.

— Nu se-nghite, se soarbe...

— Mă, Pătrașcule! Hrițcule! Chirule! Ascultați aici!... Obrăznicii nu admit! Scurt pe doi: una și cu una fac două, așa că la trei, trei și-un sfert cel mai tîrziu, sînteți înapoi cu damigenele pline!...Că eu am o vorbă...

— Ce vorbă?

— Bun e vinul ghiurghiului

Tra la la la la la...

— Tovarășe Brătescu am și eu o vorbă.

— S-aud.

— ...

Bun e vinul ghiurghiului

Tra la la la la la...

Și-asta la „Urzica” scriu

Tra la la la la la...

I. A.

Boala lui...

de ION PRIBEAGU

*Vă rog dați atențiune,
Vă prezint un buclucaș:
Pe Iordache*) îl cunoaște
Toată lumea din oraș.
Arogant și plin de sine
De-i plesnește cusătura
Boala lui, este că-i place
Foarte-adesă băutura.
Nu e noapte să nu facă
Zgomot infernal, enorm
Boala lui: să spargă lemne
Numai cînd vecinii dorm.
Cînd se-mbată del... ca omul
(Și nu-i rară treaba asta)
Boala lui: injură groaznic
Și se ceartă cu nevasta.
E un om în toată firea
Cu ambiții și opinii
Care se cam indispune
Cînd îl critică vecinii,
Căci ca să-și distreze pruncii
Are — cum o să vedeți —
Boala lui (asvîrle noaptea
Cu ligheanele-n pereți)
Cînd adus-a porc, Iordache
A fost noaptea zaiafet,
Și-a-nceput să-l ciopîrtească
Cu toporul pe parchet...
Nici nu-i pasă că vecinii
Dorm la „10” și la „6”
Boala lui: el taie porcul
Cu injurături...porcoase.
D-aia, te-am ruga „Urzico”
Dă-i un leac miraculos
Poate, poate, ca Iordache
Să se facă sănătos.
Sau de crezi că e mai bine
Un magnetofon să-i pună
Să-i înregistrăm pe bandă
Cum s-ar zice „Boala lui”
Poate-o auzim la radio
Printre scaune trîntite,
Urlet de copii în spaimă
Și de glasuri răgușite...
La audiențe poți pune
Titlul potrivit adhoc:
„Cum se poartă Nea Iordache
Cu vecinii lui din bloc!”*

*) Iordache Dumitru, domiciliat în strada 23 August nr. 39, apartamentul 12, Orașul Doctor Petru Groza, regiunea Crișana.

Din
Zona
dolarului

DE-ALE LOR

Ca rezultat al cheltuielilor de război, guvernul vest-german majorează prețurile la bunurile de consum.

(Ziarele)

*Guvernul lor, ca-ntotdeauna,
a procedat în mod isteț:
deși cresc prețurile-ntruna,
viața n-are nici un... preț.*

MIRCEA CODRESCU

LOR DE VIAȚĂ

Păzea: KKK!

Cel mai bun mijloc pentru ca pisicile să nu mai mănînce bietele vrăbii este ca toate vrăbiile să fie închise în colivii. Această constatare făcută cu ironie de către un fabulist, a fost luată de bună de către decanul asociației studenților din orașul american Atena (S.U.A.). Ce și-a zis? Bieții studenți negri, prea-s urmăriți și dușmăniți de KKK! (Ku-Klux-Klan). Și a început să-i compătimizească pe negri. N-a compătimit pe mulți. Numai pe doi, că atîția erau în universitatea din localitate. Zic erau, pentru că după ce i-a compătimit decanul, n-au mai fost studenți. Au fost suspendați „pentru asigurarea protecției lor personale”.

Ca să nu se spună că în facultățile americane, negrii nu se bucură de... protecție.

Comemorarea festivalului

După cum relatează ziarul „Libération”, lordul Mantague a anunțat că, în ciuda „incidentelor regretabile” de anul trecut, festivalul jazzului va avea loc și anul acesta, în luna iulie, la Beaulieu. „Incidentele regretabile” la care se referă lordul sînt cei 40 răniți, victime ale antrenului excesiv, și cele cîteva mii de lire, pagube materiale. Ce surpriză ne rezervă festivalul anului acesta, încă nu știm. Se zice că este în pregătire evacuarea unui spital încăpător. Prevedere justificată, pentru că la festival s-a anunțat o revelație a secolului: muzica atomică, care, așa cum pretind publicațiile de specialitate, trebuie să fie o adevărată muzică a dezintegrării.

Sîntem înclinați să credem că-i mai curînd o dezintegrare a muzicii.

La meniu fix

Personaje: *Mitică* — un burlac convins
Costică — un burlac și mai convins
Georgică — un burlac mai convins decât burlacii cei mai convingși.

Acțiunea se petrece într-un restaurant, în zilele noastre.

MITICĂ: Stăm aici, la masa asta, da?
COSTICĂ: Mai bine dincolo!
MITICĂ: Ori mai bine acolo, lângă fereastră!
COSTICĂ: Ce-nseamnă domnule, dacă stai să te gîndești: mîncîci unde vrei, la care masă vrei, la care restaurant ți se năzare. Așa era cînd ai fost însurat, ai?
MITICĂ: Că bine zici. Ani de zile aceeași masă, aceeași mîncare...
COSTICĂ: ...și mai ales aceeași nevestă...
MITICĂ: Da! Mare lucru libertatea la masa omului... vreau să zic la casa omului.
COSTICĂ: Este? Eu de cînd am divorțat parcă mă simt alt om.
MITICĂ: Și mie mi se pare că te-ai schimbat. Ești mai suplu...
COSTICĂ: Vrei să spui că am slă-

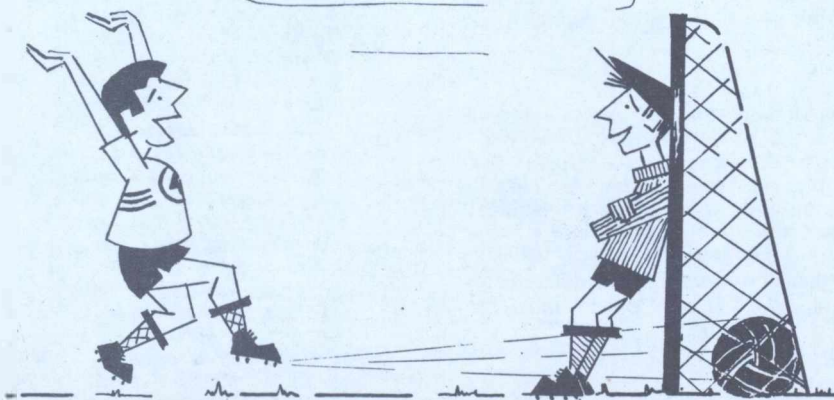
bit? Ei află că am vrut, domnule, am vrut!
MITICĂ: Și-ți stă chiar foarte bine. Asta ți dă un aer puțin visător, preocupat. Și în felul ăsta nici nu se observă că-ți lipsesc nasturii de la cămașă.
COSTICĂ: Care? Țsta de sus, de la gît? Tot n-aveam nevoie de el, nu port cravată...
MITICĂ: Foarte bine! Și eu am să renunț la cravată. Uf! Mănia asta a nevestelor de a fi întotdeauna călcat, periat, pus la punct. Am mai spus-o: puțină neglijență la un bărbat îl face mai interesant. Apropo, cine-ți spală ție rufelee?
COSTICĂ: Veta, spălătoreasa!
MITICĂ: Și nu pune clor?
COSTICĂ: Ce să pună?
MITICĂ: Clor!
COSTICĂ: Da' ce, eu stau să mă uit cînd le spală?
MITICĂ: N-ai face rău să te uiți. Mie mi-ă stricat o spălătoreasă șase cămăși.
COSTICĂ: Șase cămăși? Ce vorbești, domnule? Dar la urma urmei merită. Ce contează acolo șase cămăși. Dar la spălătorie pune clor?
MITICĂ: Știu și eu? Apropo de spălătorie, hai să ne așezăm la altă masă.
COSTICĂ: De ce?
MITICĂ: Poate găsim o față de masă mai colorată, vreau să spun mai curată. Știi, așa eram obișnuit acasă, cum să zic, înainte de...
COSTICĂ: De! Și ospătarul ăsta care nu mai dă un semn de viață. Uite asta mă enervează la restaurant: așteptatul. Acasă, veneam, masa pusă, mîncarea pe masă, totul...
MITICĂ: ...Ospătar!
OSPĂTARUL: Vine! (*și, bineînțeles nu vine!*)
COSTICĂ: A, uite-l pe Georgică!
MITICĂ: Ce-o fi căutînd la meniu fix?
COSTICĂ: Ce, nu știi?
MITICĂ: Ce să știu?
COSTICĂ: Liber!
MITICĂ: Și el? De cînd?
COSTICĂ: Oho! De vreo două

luni! E cel mai convins dintre burlacii!
MITICĂ: Nu m-așteptam!
COSTICĂ: De ce!
MITICĂ: Păi, cum? Să lase o asemenea nevestă: frumoasă, cuminte, harnică, deșteaptă?...
COSTICĂ: Și nevesti-ti ce-i lipsea? Ea nu era frumoasă, cuminte, harnică, deșteaptă...
MITICĂ: Și-apoi ce te-ai găsit tocmai tu să mă judeci? Că nevastă ca a ta mai rar. O știu de cînd eram de-o șchioapă, că doar am copilărit împreună. E drept că e puțin cam repezită și are și ochii cam spălăciți...
COSTICĂ: Dar nu e repezită de loc! E chiar foarte blîndă! Și ochii ei nu sînt de loc spălăciți... Un albastru frumos... ca cerul.
MITICĂ: Ai devenit poet...
COSTICĂ: Așa e. Degeaba vrei să bagi intrigă.
MITICĂ: Eu bag intrigă? Între cine și cine?
COSTICĂ: Între mine și nevestă-mea, adică între mine și fosta...
MITICĂ: Dar în definitiv ce te mai interesează? Spuneai că ați terminat pentru totdeauna. Doar ai vrut să fii liber.
COSTICĂ: Firește!... Ospătar!
OSPĂTARUL: Vine! (*și iar nu vine*).
GEORGICĂ (*apropiindu-se*): Ura, fraților!
COSTICĂ: Noroc, prea fericitul! Stai jos!
GEORGICĂ: Nu stau că sînt așteptat cu masa.
MITICĂ (*face cu ochiul*): Aha!
COSTICĂ: Mi se pare că iar te bagi la stăpîn. Și doar abia ai scăpat...
GEORGICĂ: Nu știu ce vreți să spuneți.
MITICĂ: Lasă că știm noi!
COSTICĂ: Dar nu stai puțin?
GEORGICĂ: Nu, că sînt grăbit. Am intrat numai să iau o sticlă de vin. Se cuvine la un asemenea eveniment...
COSTICĂ: Dar ce sărbătorești?
GEORGICĂ: Nunta...

MITICĂ: Serios?
GEORGICĂ: Cum, „serios”? Împlinim zece ani.
COSTICĂ: Zece ani de la ce?
GEORGICĂ: Cum, de la ce? De la nunta.
COSTICĂ: De la nunta cu cine?
GEORGICĂ: Ei, asta-i bună! Cu Gina, nevestă-meal
MITICĂ: Păi nu v-ați despărțit?
GEORGICĂ: Ne-am împăcat. Era o prostie! Vă las. Salutare! (*iese*)
COSTICĂ: Cu bine! Ce zici Mitică, de amicul nostru? Abia a izbutit să fie liber și... Nesperios l-am știut o viață-ntreagă.
MITICĂ: Deh!... Ospătar!
OSPĂTARUL: Vine! (*și tot nu vine*).
MITICĂ: Mă gîndesc să iau și eu o sticlă de vin.
COSTICĂ: Pentru ce? Doar n-oi fi avînd și tu vreo aniversare...
MITICĂ: Ba da! Mi-am adus aminte că azi împlinește 28 de ani.
COSTICĂ: Cine?
MITICĂ: Lenuța, fosta mea soție.
COSTICĂ: Și doar n-ai de gînd...?!
MITICĂ: Și de ce nu? Doar nu ne-am bătut. La urma urmei sîntem oameni civilizați...
COSTICĂ: Ești complet nesperios!... Ospătar!
OSPĂTARUL (*care nu mai spune „vine”, fiindcă în sfîrșit a venit*): Ce doriți?
COSTICĂ (*enervat*): Impachetează o sticlă de vin!
MITICĂ: Pentru mine?
COSTICĂ: Nu, pentru mine!
OSPĂTARUL: O luați acasă?
COSTICĂ: Și ce te miri? Mi-am adus aminte că azi e sîmbătă.
MITICĂ: Și ce e dacă e sîmbătă?
COSTICĂ: Sîmbătă vine mai devreme de la serviciu. Și tot într-o sîmbătă am cunoscut-o...
MITICĂ: Pe cine?
COSTICĂ: Pe Mia!
MITICĂ: Care Mia?
COSTICĂ: Mia, nevestă-mea!
Cortina cade odată cu principiile celor doi burlaci convingși.

ION ATANASIU-ATLAS

DE 1 APRILIE...

— Gool!
— Nu se prinde!

Desen de L. LIVADARU

ÎN TURNĂTORIE

*Indelung, cu fruntea luminată,
Poetul a rămas lângă cuptor
Pătruns de-un cald și neștiut fior
Ca omul ce iubește-nțibia dată.*

*Curgea metalul ca dintr-un izvor
În care scînteiri albastre-noată;
Părea că-ntruchipează lumea toată
Stăpîn pe foc, el, maistrul topitor.*

*Și brațele puternice, încet,
Comunicau oțelului vibrație
Și forme noi, așa cum un poet*

*Iși toarnă-n vers întreaga inspirație.
Bătrînul muncitor zimbi șiret:
„Aici e casa noastră de creație!”*

DOREL SCHOR

*Din
Zona
dolarului*

DE-ALE LOR

Ca rezultat al cheltuielilor de război, guvernul vest-german majorează prețurile la bunurile de consum.

(Ziarele)

*Guvernul lor, ca-ntotdeauna,
a procedat în mod isteț:
deși cresc prețurile-ntruna,
viața n-are nici un... preț.*

MIRCEA CODRESCU

LOR DE VIAȚĂ

Păzea: KKK!

Cel mai bun mijloc pentru ca pisicile să nu mai mănânce biete de vrăbii este ca toate vrăbiile să fie închise în colivii. Această constatare făcută cu ironie de către un fabulist, a fost luată de bună de către decanul asociației studenților din orașul american Atena (S.U.A.). Ce și-a zis? Bieții studenți negri, prea-s urmăriți și dușmăniți de KKK! (Ku-Klux-Klan). Și a început să-i compătimizească pe negri. N-a compătimit pe mulți. Numai pe doi, că atîția erau în universitatea din localitate. Zic erau, pentru că după ce i-a compătimit decanul, n-au mai fost studenți. Au fost suspendați „pentru asigurarea protecției lor personale”.

Ca să nu se spună că în facultățile americane, negrii nu se bucură de... protecție.

Comemorarea festivalului

După cum relatează ziarul „Libération”, lordul Mantague a anunțat că, în ciuda „incidentelor regretabile” de anul trecut, festivalul jazzului va avea loc și anul acesta, în luna iulie, la Beaulieu. „Incidentele regretabile” la care se referă lordul sînt cei 40 răniți, victime ale antrenului excesiv, și cele câteva mii de lire, pagube materiale. Ce surpriză ne rezervă festivalul anului acesta, încă nu știm. Se zice că este în pregătire evacuarea unui spital încăpător. Prevedere justificată, pentru că la festival s-a anunțat o revelație a secolului: muzica atomică, care, așa cum pretind publicațiile de specialitate, trebuie să fie o adevărată muzică a dezintegrării.

Sîntem înclinați să credem că-i mai curînd o dezintegrare a muzicii.

Brătescu Haralambie intră pe șantier mai vesel și mai bine dispus ca altădată.
— Ești vesel, tovarășe Brătescu, observă sondorii din brigada lui de la șantierul I.S.E.M. raionul Bacău.

— Vesel, măi băieți, că veselia e mama optimismului, optimismul e mama voioșiei și vinul e mama tuturor. Că de-aia-i și zice adio mamă-mamă ce vin grozav am auzit că se găsește peste deal, în Valea Mare. În tot raionul Bacău nu există un altul la fel. Voi n-ați auzit, mă?...
— N-am auzit, tovarășe brigadier...
— Atunci te pomeniști c-o fi zvon.
— O fi!

— Și mie nu-mi plac zvonurile. Trebuie vinificat... asta, trebuie verificat. Mă Pătrașcule, ia fă-te la mine. Lasă pentru un ceas lucrul și dă o raită pînă în Valea Mare.
— Tovarășe brigadier, dar eu nu sînt om de serviciu, sînt sondor.
— Foarte bine o să sondezi pe-acolo. Vezi ce fel de țitei de struguri găsești!

— Nu merg, tovarășe Brătescu. Eu am fost angajat la sondă. nu la damigeană.
— Mă, a răcnit Brătescu, dacă nu mă ascuți, te expediez acasă pe linie de cale ferată!...Ce? Te joci cu mine? E brigada mea, și-o organizez cum cred eu că e mai bine.

A plecat sondor și s-a întors vinicultor. A doua zi, Brătescu a apărut din nou pe șantier. A privit în stînga, a privit în dreapta, a privit spre Valea Mare și a hotărît:

*Bun e vinul ghiurghiului,
Tra la la la la...*

— ...Cules toamna pe tîrziu, a răspuns cu năduf Pătrașcu.

— Lasă mă, nu mai fi birocrat, a exclamat Brătescu. Poate fi cules și primăvara, nu numai toamna. Că un vin bun nu e în funcție de anotimp.

— Dar în funcție de ce?
— În funcție de grad! și în echipa voastră eu am gradul cel mai înalt, așa că sînt cel mai bun. E limpede?

— Da.
— Ei, așa să fie, Pătrașcule: limpede. Că cel pe care mi l-ai adus ieri era cam tulbure. Astăzi să-mi aduci un vinișor cum scrie la carte.

— Tovarășe brigadier, eu nu știu cum scrie la carte, eu știu cum scrie la șlemă: sondor.

— Și cine îți spune altfel? Ce? Un sondor n-are voie să cumpere vin?

— Dar nu în timpul producției.

— Păi nu în timpul producției, că eu te scot din producție. Ori, mai curînd să procedăm organizat. Facem o listă și în fiecare zi trecem pe un altul de serviciu la damigeană. După alfabet. Cu „A” cine e?

— Alb de masă! a strigat Pătrașcu. E mai tare ca cel „rozé”.

S-a infuriat la culme Brătescu și a prins să tîne și să fulgere:

— Pe mine să nu mă iei la sigur! Auzi? Vin' aici!

— Vin aici, vin acolo, vin la Valea Mare. Ce-nseamnă povestea asta?...Din pricina dumitale, sondorii au pierdut sute de ore de lucru! Că de patru luni alergăm după vin...

— Sînteți nedisciplinați! s-a infuriat Brătescu. Eremia Ion, care conduce brigada de alături, are noroc de oameni mai înțelegători. Aia nu fac tărăboi cînd sînt trimiși după vin... Tocmai astăzi, cînd îmi trebuiau cinci damigene pline, fiindcă diseară am petrecere acasă...Antren, dans, muzică...

— Muzică? De unde?

— De la sindicat.

— Orchestra?

— Nu, aparatul de radio...

— Păi ăla e aparatul sindicatului...

— Și ce mă rog? Eu nu sînt membru de sindicat? Îmi ridic și eu nivelul muzical... Ascult un vals, o învîrtită...

— Asta e, învîrtită! Și cum ai învîrtit-o, nene, că aparatul se află de câteva săptămîni la dumneața acasă! De unde ai aprobarea? De unde?

— Pe unde, nu „de unde”. Și treaba asta nu vă privește. Că voi sînteți sondorii, nu radiofoniști! V-ați luat-o în cap!...Dar să știți: la mine nu se-nghite.

— Nu se-nghite, se soarbe...

— Mă, Pătrașcule! Hrițcule! Chirule! Ascultați aici!... Obrăznicii nu admit! Scurt pe doi: una și cu una fac două, așa că la trei, trei și-un sfert cel mai tîrziu, sînteți înapoi cu damigenele pline!...Că eu am o vorbă...

— Ce vorbă?

— *Bun e vinul ghiurghiului
Tra la la la la la...*

— Tovarășe Brătescu am și eu o vorbă.
— S-aud.

— ...

*Bun e vinul ghiurghiului
Tra la la la la la...
Și-asta la „Urzica” scriu
Tra la la la la la...*

I. A.

Boala lui...

de ION PRIBEAGU

*Vă rog dați atențiune,
Vă prezint un buclucaș:
Pe Iordache*) îl cunoaște
Toată lumea din oraș.
Arogant și plin de sine
De-i plesnește cusătura
Boala lui, este că-i place
Foarte-adesea băutura.
Nu e noapte să nu facă
Zgomot infernal, enorm
Boala lui: să spargă lemne
Numai cînd vecinii dorm.
Cînd se-mbată del... ca omul
(Și nu-i rară treaba asta)
Boala lui: injură groaznic
Și se ceartă cu nevasta.
E un om în toată firea
Cu ambiții și opinii
Care se cam indispune
Cînd îl critică vecinii,
Căci ca să-și distreze prunci
Are — cum o să vedeți —
Boala lui (asvîrle noaptea
Cu ligheanele-n pereți).
Cînd adus-a porc, Iordache
A fost noaptea zaiafet,
Și-a-nceput să-l ciopîrtească
Cu toporul pe parchet...
Nici nu-i pasă că vecinii
Dorm la „10” și la „6”
Boala lui: el taie porc
Cu injurături...porcoase.
D-aia, te-am ruga „Urzico”
Dă-i un leac miraculos
Poate, poate, ca Iordache
Să se facă sănătos.
Sau de crezi că e mai bine
Un magnetofon să-i pui
Să-i înregistrezi pe bandă
Cum s-ar zice „Boala lui”
Poate-o auzim la radio
Printre scaune trîntite,
Urlet de copii în spaimă
Și de glasuri răgușite...
La audiție poți pune
Titlul potrivit adhoc:
„Cum se poartă Nea Iordache
Cu vecinii lui din bloc!”*

*) Iordache Dumitru, domiciliat în strada 23 August nr. 39, apartamentul 12, Orașul Doctor Petru Groza, regiunea Crișana.

La meniu fix

Personaje: *Mitică* — un burlac convins
Costică — un burlac și mai convins
Georgică — un burlac mai convins decât burlacii cei mai convinși.

Ațiunea se petrece într-un restaurant, în zilele noastre.

MITICĂ: Stăm aici, la masa asta, da?
COSTICĂ: Mai bine dincolo!
MITICĂ: Ori mai bine acolo, lângă fereastră!
COSTICĂ: Ce-nseamnă domnule, dacă stai să te gîndești: mîncî unde vrei, la care masă vrei, la care restaurant ți se năzare. Așa era cînd ai fost însurat, ai?
MITICĂ: Că bine zici. Ani de zile aceeași masă, aceeași mîncare...
COSTICĂ: ...și mai ales aceeași nevestă...
MITICĂ: Da! Mare lucru libertatea la masa omului... vreau să zic la casa omului.
COSTICĂ: Este? Eu de cînd am divorțat parcă mă simt alt om.
MITICĂ: Și mie mi se pare că te-ai schimbat. Ești mai suplu...
COSTICĂ: Vrei să spui că am slă-

bit? Ei află că am vrut, domnule, am vrut!
MITICĂ: Și-ți stă chiar foarte bine. Asta ți dă un aer puțin visător, preocupat. Și în felul ăsta nici nu se observă că-ți lipsesc nasturii de la cămașă.
COSTICĂ: Care? Țsta de sus, de la gît? Tot n-aveam nevoie de el, nu port cravată...
MITICĂ: Foarte bine! Și eu am să renunț la cravată. Uf! Mănia asta a nevestelor de a fi întotdeauna călcat, periat, pus la punct. Am mai spus-o: puțină neglijență la un bărbat îl face mai interesant. Apropo, cine-ți spală ție rufelee?
COSTICĂ: Veta, spălătoreasa!
MITICĂ: Și nu pune clor?
COSTICĂ: Ce să pună?
MITICĂ: Clor!
COSTICĂ: Da' ce, eu stau să mă uit cînd le spală?
MITICĂ: N-ai face rău să te uiți. Mie mi-ă stricat o spălătoreasă șase cămăși.
COSTICĂ: Șase cămăși? Ce vorbești, domnule? Dar la urma urmei merită. Ce contează acolo șase cămăși. Dar la spălătorie pune clor?
MITICĂ: Știu și eu? Apropo de spălătorie, hai să ne așezăm la altă masă.
COSTICĂ: De ce?
MITICĂ: Poate găsim o față de masă mai colorată, vreau să spun mai curată. Știi, așa eram obișnuit acasă, cum să zic, înainte de...
COSTICĂ: De! Și ospătarul ăsta care nu mai dă un semn de viață. Uite asta mă enervează la restaurant: așteptatul. Acasă, veneam, masa pusă, mîncarea pe masă, totul...
MITICĂ: ...Ospătar!
OSPĂTARUL: Vine! (*și, bineînțeles nu vine!*)
COSTICĂ: A, uite-l pe Georgică!
MITICĂ: Ce-o fi căutînd la meniu fix?
COSTICĂ: Ce, nu știi?
MITICĂ: Ce să știu?
COSTICĂ: Liber!
MITICĂ: Și el? De cînd?
COSTICĂ: Oho! De vreo două

luni! E cel mai convins dintre burlaci!
MITICĂ: Nu m-așteptam!
COSTICĂ: De ce?
MITICĂ: Păi, cum? Să lase o asemenea nevestă: frumoasă, cuminte, harnică, deșteaptă?...
COSTICĂ: Și nevesti-li ce-i lipsea? Ea nu era frumoasă, cuminte, harnică, deșteaptă...
MITICĂ: Și-apoi ce te-ai găsit tocmai tu să mă judeci? Că nevestă ca a ta mai rar. O știu de cînd eram de-o șchioapă, că doar am copilărit împreună. E drept că e puțin cam repezită și are și ochii cam spălăciți...
COSTICĂ: Dar nu e repezită de loc! E chiar foarte blîndă! Și ochii ei nu sînt de loc spălăciți... Un albastru frumos... ca cerul.
MITICĂ: Ai devenit poet...
COSTICĂ: Așa e. Degeaba vrei să bagi intrigă.
MITICĂ: Eu bag intrigă? Între cine și cine?
COSTICĂ: Între mine și nevestă-mea, adică între mine și fosta...
MITICĂ: Dar în definitiv ce te mai interesează? Spuneai că ați terminat pentru totdeauna. Doar ai vrut să fii liber.
COSTICĂ: Firește!... Ospătar!
OSPĂTARUL: Vine! (*și iar nu vine*).
GEORGICĂ (*apropiindu-se*): Ura, fraților!
COSTICĂ: Noroc, prea fericitul! Stai jos!
GEORGICĂ: Nu stau că sînt așteptat cu masa.
MITICĂ (*face cu ochiul*): Aha!
COSTICĂ: Mi se pare că iar te bagi la stăpîn. Și doar abia ai scăpat...
GEORGICĂ: Nu știu ce vreți să spuneți.
MITICĂ: Lasă că știm noi!
COSTICĂ: Dar nu stai puțin?
GEORGICĂ: Nu, că sînt grăbit. Am intrat numai să iau o sticlă de vin. Se cuvine la un asemenea eveniment...
COSTICĂ: Dar ce sărbătorești?
GEORGICĂ: Nunta...

MITICĂ: Serios?
GEORGICĂ: Cum, „serios“? Împlinim zece ani.
COSTICĂ: Zece ani de la ce?
GEORGICĂ: Cum, de la ce? De la nuntă.
COSTICĂ: De la nunta cu cine?
GEORGICĂ: Ei, asta-i bună! Cu Gina, nevestă-meal
MITICĂ: Păi nu v-ați despărțit?
GEORGICĂ: Ne-am împăcat. Era o prostie! Vă las. Salutare! (*iese*)
COSTICĂ: Cu bine! Ce zici Mitică, de amicul nostru? Abia a izbutit să fie liber și... Neresios l-am știut o viață-ntreagă.
MITICĂ: Deh!... Ospătar!
OSPĂTARUL: Vine! (*și tot nu vine*).
MITICĂ: Mă gîndesc să iau și eu o sticlă de vin.
COSTICĂ: Pentru ce? Doar n-oi fi avînd și tu vreo aniversare...
MITICĂ: Ba da! Mi-am adus aminte că azi împlinește 28 de ani.
COSTICĂ: Cine?
MITICĂ: Lenuța, fosta mea soție.
COSTICĂ: Și doar n-ai de gînd...?!
MITICĂ: Și de ce nu? Doar nu ne-am bătut. La urma urmei sîntem oameni civilizați...
COSTICĂ: Ești complet neresios!... Ospătar!
OSPĂTARUL (*căre nu mai spune „vine“, fiindcă în sfîrșit a venit*): Ce doriți?
COSTICĂ (*enervat*): Impachetează o sticlă de vin!
MITICĂ: Pentru mine?
COSTICĂ: Nu, pentru mine!
OSPĂTARUL: O luați acasă?
COSTICĂ: Și ce te miri? Mi-am adus aminte că azi e sîmbătă.
MITICĂ: Și ce e dacă e sîmbătă?
COSTICĂ: Sîmbătă vine mai devreme de la serviciu. Și tot într-o sîmbătă am cunoscut-o...
MITICĂ: Pe cine?
COSTICĂ: Pe Mia!
MITICĂ: Care Mia?
COSTICĂ: Mia, nevestă-meal
Cortina cade odată cu principiile celor doi burlaci convinși.

ION ATANASIU-ATLAS

DE 1. APRILIE...

-- Gool!
-- Nu se prinde!

Desen de L. LIVADARU

ÎN TURNĂTORIE

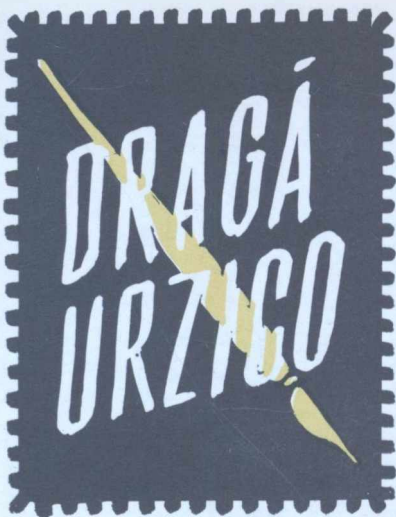
*Indelung, cu fruntea luminată,
Poetul a rămas lingă cuptor
Pătruns de-un cald și neștiut fior
Ca omul ce iubește-ntîia dată.*

*Curgea metalul ca dintr-un izvor
În care scinteiți albastre-noată;
Părea că-ntruchipează lumea toată
Stăpîn pe foc, el, maistrul topitor.*

*Și brațele puternice, încet,
Comunicau oșelului vibrație
Și forme noi, așa cum un poet*

*Iși toarnă-n vers întreaga inspirație.
Bătrînul muncitor zîmbi șiret:
„Aici e casa noastră de creație!“*

DOREL SCHOR

Întovărășirea agricolă „Ilie Pintilie” din Lugașul de Jos (raionul Aleșd) a obținut în toamnă o bogată recoltă de prune. Aceste prune au fost însă depozitate într-o groapă mare, destinată de fapt însilozării furajelor și nu a prunelor.

După cîtva timp, prunele au fost scoase din groapă, dar cu această ocazie s-a observat că lipsesc la apel circa 3 000 kg. Și atunci s-au pus întovărășiții să caute hoțul. Dar n-au găsit nici un hoț. Au găsit în schimb o crăpătură în fundul gropii unde fuseseră așezate prunele, crăpătură prin care s-a scurs, fără jenă, zeama provenită din terciuirea a 3 000 kg de prune.

Dacă printr-o muncă asiduă, unii au găsit rețeta de a face

din lapte — praf, unii întovărășiți din Lugașul de Jos au găsit soluția de a face prunele praf...

Sper însă că tovarășii respectivi din comuna susmenționată au tras pentru viitor, din povestea asta cu prunele, învățăminte... fructuoase.

M. DAN
București

URZICO,

În curtea casei unde domiciliesc, „Gostat”-ul și „Aprozar”-ul din localitate au depozitat — mai bine zis au aruncat de-a valma — sute de lăzi, precum și o mare cantitate de gunoaie, realizînd astfel atît pentru mine cît și pentru trecători, o imagine imposibil de descris, de suportat și de imaginat.

Cum însă nu se întrevește nici o speranță ca această curte să-și recapete obișnuita ei utilizare, te rog, Urzico, spune-le celor de la „Gostat”-ul și „Aprozar”-ul din orașul Dej, să curețe curtea respectivă de lăzi și s-o măture de gunoaie. Că, din cauza lor, deși am domiciliu stabil, mai tot timpul umblu prin oraș.

TOPERCZER EDUARD
Piața Bobilna nr. 13, Dej

DRAGĂ URZICO,

S.M.T.-ul din Adjud a trimis Centrului Mecanic Tecuci cîteva tractoare care necesitau reparații capitale. Printre ele figura și un tractor KD 35, care și el avea nevoie de reparații de acest gen. Numai că la tractorul KD 35 în loc să se execute reparații capitale s-au executat reparații superficiale. De pildă: șuruburile de la puntea din spate au fost înfășurate cu humbac, motorășul auxiliar s-a gripat imediat după ce tractorul a fost restituit S.M.T.-ului mamă, ș.a.m.d.

E de dorit ca Centrul Mecanic Tecuci să-și revizuiască capital modul de a repara tractoarele, întrucît noi, cei de la S.M.T.-ul Adjud, nu le-am trimis KD-ul ca să ni-l restituie cu defecte. L-am trimis ca să ni-l restituie cu garanție. Cu garanția că o să meargă bine pe cîmp și nu cu garanția că o să meargă iar la reparat.

DOROBANȚU GH.
S.M.T. Adjud — reg. Bacău

DRAGĂ URZICO,

În scrisoarea noastră e vorba de medicul-șef al staționarului medical din Călan.

Să vezi, dragă Urzico, și să nu crezi. Munteanu Iovan în loc să se preocupe de sarcinile ce i-au fost încredințate, se îngrijește de interesele și sarcinile ce și le încredințează el. Mai clar. Medicul-șef în loc să se intereseze de problemele legate de gospodărirea staționarului și de soarta bolnavilor, se preocupă de soarta motocicletei, și în general de problemele sale personale.

Dar uitam să spun, dragă Urzico, că Munteanu Iovan este medic dentist și în această calitate dimineața lucrează la policlinică unde nu vine decît foarte rar, astfel că salariații din Călan îl așteaptă degeaba.

Te rugăm de aceea, dragă Urzico, scrie ceva în revistă și despre durerea asta a noastră de măsele și de dentist.

F. COCHILĂ
— Călan —

— Uite, plouă pe mărfuri!
— Nu-i nimic. Sînt din balonseide.

Desen de V. VASILIU

Scenariu

de dramă domestică într-un act reprobabil

*Un interior. Fereastră cu perdea.
În anul, hai să zicem, cincizeci și șase.
Cortina cînd incet se ridicase
În interiorul camerei sta EA.*

*Întîia scenă: masa pregătită!
Așteaptă de trei ore papanasiu,
Șiela, produsele de zahana și
O supă blondă, tristă și sleită.*

*În căsnicii nu-mi place să mă țin,
Dar iată-n planul doi cum se ivește
Un sol cernit ce straniu grăiește:
E telefonul. Face ...șir...șir...șir.*

*— Eu prea curînd, iubito, n-am să viu;
Ne ține de trei ceasuri în ședință,
Așa că am găsit de cuviință
Să-ți dau un telefon, să te previu.*

*...Mă-ntrebi dacă mi-e somn și vrei să spui că
E prea tîrziu? De... fac și sacrificii!
(O voce din culise: gata micii!
Și altă voce: adă bre și juică!)*

*„...Încercături la telefon, pe șir...”
Iubito! La ședință mă întorc iarăși
Nu de-altceva, dar scumpii mei tovarăși
M-așteaptă Mi...mi...mi...minute-n șir.*

*Am vrut să spun... dar culcă-te iubito!
Să-ți fie somnul lin în patul tău!
(N-avem nici somn... nici lin, ci doar șalău...
Se-amestecă o voce incognito...)*

*.....
Pendula bate calm, cu glasul dulce,
Trei ore! Dînsa fierbe o cafelușă
Și-așteaptă! (E o scenă mai slăbușă)
Și ce n-ar da să poată să se culce!*

*Deznodămîntul vine cu iuteală.
Dar tocmai cînd să debităm morala
Am observat că-i lămurită sala
Și nu mai e nevoie de ...Morală.*

ELENA ZAMFIR

urzica

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

NOI SACRIFICII